

Verslagboek 2e congres van het Brussels Regionaal Comité
12 oktober 2017

“Brussel Looft”

Inhoud

VOORWOORD	3
BRUSSEL, EEN GEWEST VOL TROEVEN Inleidende toespraak van Leon Detroux, voorzitter van het BRC	4-5
EEN BIJZONDERE POLITIEKE CONTEXT Toespraak van Anne Léonard, nationaal secretaris bevoegd voor Brusselse Aangelegenheden	6-7
BRUSSEL LEEFT Welkomstwoord door Rudi De Coster, vicevoorzitter van het BRC	8
ACTIVITEITENVERSLAG	9
KRACHTLIJNEN	10-24
Inleiding	10
Werkgelegenheid	11
Sociale bescherming	17
Stadsbeleid en economie	21
ACTUALITEITSRESOLUTIES	25-26
CONCLUSIES EN DANKWOORD Paul Palsterman, gewestsecretaris	27-28
SLOTTOESPRAAK Marc Leemans, voorzitter van het ACV	29-32
MILLENNIUM FESTIVAL 2017 ACV bekroont "Demain l'usine"	33

Colofon

Redactie: PB 10 1031 Brussel | **Foto's congres:** Aude Vanlathem | **Redactie:** An-Sofie Bessemans | **Tel.** 02/246.32.85 |
Website: www.acv-online.be | **Verantwoordelijke uitgever:** Dominique Leyon | **Layout:** Joost Gevaert Gevaert Graphics |
Drukkerij: Corelio Printing

Voorwoord

In dit verslagboek vind je de teksten van het tweede congres van het Brussels Regionaal Comité (BRC), dat plaatsvond op 12 oktober 2017. Je leest hier de goedgekeurde krachtlijnen, de actualiteitsresoluties en de congretoespraken.

Het activiteitenverslag en het ondersteunend document bij de krachtlijnen dat de deelnemers in hun congresas kregen vind je hier niet terug. Je kunt deze documenten wel nalezen op onze website: www.acv-online.be (Wie zijn we/ BRC-congres 2017) of via <http://bit.ly/2BxGbs5>.

Natuurlijk was het congres zelf slechts het sluitstuk van heel wat werk vooraf:

- het vastleggen van de discussiethema's, in januari 2016;
- de vormingsdag rond de congres thema's, in januari 2017;
- de voorstelling van de ontwerpkrachtlijnen, in maart 2017;
- en vooral het werk in de organisaties om amendementen aan te brengen die de basis vormden voor de voorstellen van krachtlijnen voorgelegd op het congres.

Wij bedanken iedereen die zijn steentje heeft bijgedragen om van dit congres een succes te maken. Onze dank gaat in de eerste plaats uit naar de deelnemers voor de levendige debatten.

Afspraak binnen vier jaar, wanneer we de balans opmaken van de actie die we voeren op basis van de goedgekeurde resoluties!

Léon Detroux: "De Brusselse bevolking is een en al diversiteit. Samenleven met respect voor elkaar komt iedereen ten goede en creëert nieuwe ideeën en kruisbestuivingen."

Brussel, een gewest vol troeven

Inleidende toespraak van Léon Detroux, voorzitter van het Brussels Regionaal Comité

Dames en heren,
Beste vriendinnen
Beste vrienden

Het is een waar genoegen jullie te mogen begroeten op het tweede congres van het Brussels Regionaal Comité van het ACV.

Brussel, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, ons gewest, is volop in verandering, onder meer op socio-economisch, demografisch en cultureel gebied. Als de wil er maar is en we over de nodige middelen beschikken, kunnen deze veranderingen tot een betere toekomst leiden.

Sommige mensen schilderen de ontwikkelingen in Brussel af als gevaren waartegen we torenhoge muren zouden moeten optrekken. Ze schetsen een karikatuur van ons gewest om angst aan te wakkeren en willen de gemoederen bedaren met simplistische en soms brutale oplossingen die geen echte oplossingen zijn. Dat is natuurlijk niet wat wij willen.

De Brusselse bevolking wordt steeds jonger. Dat is het gevolg van een grotendeels positief bevolkingsaldo de jongste jaren. De kinderen die in Brussel worden geboren, naar de kinderopvang en naar school gaan zijn niet alleen een bron van vreugde, ze zijn ook de toekomst. We moeten daarom onmiddellijk werk maken van een degelijk beleid op het vlak van kinderopvang, onderwijs en opleiding.

Ten tweede biedt Brussel ook de veel arbeidsmogelijkheden. Meer dan 700.000 mensen werken in Brussel. Het werkgelegenheidsaanbod komt ten goede aan werknemers uit een gebied dat een veel grotere oppervlakte bestrijkt dan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De talrijke jobs moeten op hun beurt nieuwe werkgelegenheid scheppen voor iedereen, in het bijzonder voor de Brusselse bevolking voor wie de nood het hoogst is.

Ten derde is de Brusselse bevolking een en al diversiteit. Samenleven met respect voor elkaar komt iedereen ten goede en creëert nieuwe ideeën en kruisbestuivingen. Het beleid moet mensen aanmoedigen om in Brussel te komen wonen. Daar is betaalbare en kwaliteitsvolle huisvesting voor nodig en een vlotte mobiliteit. Ook renovatie moet worden aangemoedigd.

Tot slot is Brussel een metropool die tal van nationale en internationale instellingen huisvest. Die kosmopolitische dimensie opent perspectieven, niet enkel voor de bevolking van de 19 gemeenten, maar ver daarbuiten.

Dit lijstje is niet compleet, maar vormt mijns inziens de achtergrond van de krachtlijnen, die de hoekstenen zijn van een sociaal rechtvaardiger en doeltreffender stadsbeleid.

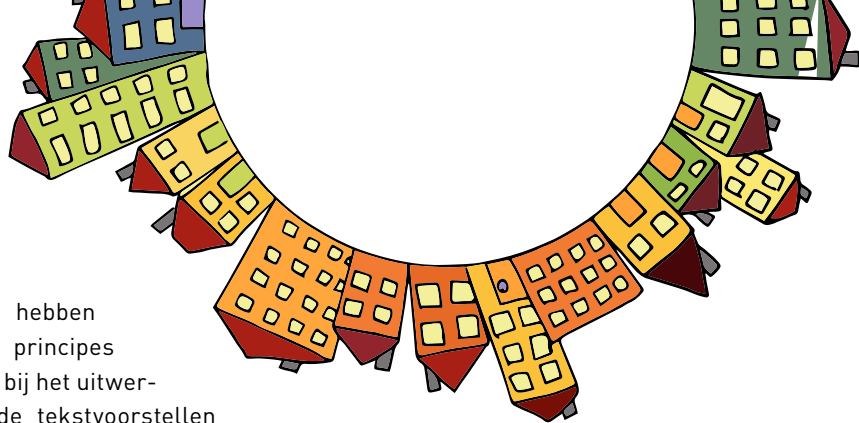
Als gevolg van de opeenvolgende Belgische staatshervormingen kre-

gen de Gewesten steeds meer politieke bevoegdheden. Net zoals anderen waren we geen vragende partij voor een grootschalige zesde staatshervorming. De besluiten zijn er nu. We moeten alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat de instellingen werken in het belang van de werknemers, de leden die ons hun vertrouwen hebben geschonken en, algemeen, in het belang van alle Brusselaars en vooral de mensen aan de rand van de samenleving.

De zesde staatshervorming hevelde nieuwe bevoegdheden over naar de Gewesten en de Gemeenschappen op het vlak van sociale bescherming (kinderbijslag, gezondheidszorg) en werkgelegenheidsbeleid. Verschillende krachtlijnen gaan hierover.

Dit tweede congres van het Brussels Regionaal Comité van het ACV is ook een gelegenheid om het bestaan van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest als socio-economische en politieke entiteit te vieren.

Het is niet onze bedoeling om een Brussels Hoofdstedelijk Gewest te promoten waarvan de grenzen door anderen werden bepaald enkel en alleen om ons te distantiëren of een principieel onderscheid te maken met de andere deelstaten. We pleiten voor een vakbeweging die alle werknemers verenigt en inzet op meer sociale rechtvaardigheid. In een wereld met groeiende ongelijkheid heeft Brussel te kampen met

armoede, werkloosheid en buitensporige discriminatie. En dit voor het ontwikkelde hart van Europa in de 21^e eeuw. De liberale trickle-down-theorie die ervan uitgaat dat de inkomsten van de rijksten uiteindelijk worden teruggepompt in de economie en op die manier bijdragen tot de algemene economische activiteit, de creatie van werkgelegenheid en rijkdom in de hele samenleving, wordt door de feiten weerlegd.

Brussel heeft heel wat troeven. Om ze nuttig uit te spelen en de onrechtvaardigheid in het economische systeem beter te kunnen aanpakken in de huidige Belgische politieke context, hebben we nood aan instrumenten die aangepast zijn aan de Brusselse realiteit en aangestuurd worden door personen die in woord en daad werk maken van een rechtvaardigere verdeling van de rijkdom.

Wie beweert dat structuren niet van belang zijn, mag je niet geloven, zei Felipe Van Keirsbilck toen hij vier jaar geleden het eerste Brusselse congres voorzat. Dat soort mensen zijn zoals de rijken die tegen de armen zeggen dat geld niet gelukkig maakt, enkel en alleen om de enorme winst te verbergen die voortvloeit uit hun machtspositie.

Machtige structuren die geen oog hebben voor de buitenwereld kunnen mensen verpletteren als hun voornaamste bestaansreden zelfbehoud is. Onze vakbondsstructuren zijn noodzakelijke, nuttige en doeltreffende instrumenten wanneer ze werken in het hoger belang van mensen die vertrouwen in ons stellen. Vanuit dit oogpunt moeten we de Brusselse regionale stem blijven laten horen in onze vakbond, in goede samenwerking en verstandhouding met de andere instanties van het ACV.

Uiteraard hebben we deze principes toegepast bij het uitwerken van de tekstvoorstellen die vandaag aan jullie worden voorgelegd. We hebben eerst de mensen die binnen het ACV te maken hebben met het vakbondsbeleid in Brussel uitgenodigd voor een brainstorming in januari 2016. De deelnemers hebben er vrijuit kunnen spreken, buiten hun gewone mandaat. In de loop van januari 2017 vond er een dag plaats waarop een eerste tekstontwerp werd voorgesteld, bestudeerd en besproken. Op 21 maart 2017 vond er een vormingsdag plaats voor de leden van het BRC en de verantwoordelijken of voorzitters van de organisaties die structurele banden hebben met het BRC. Vervol-

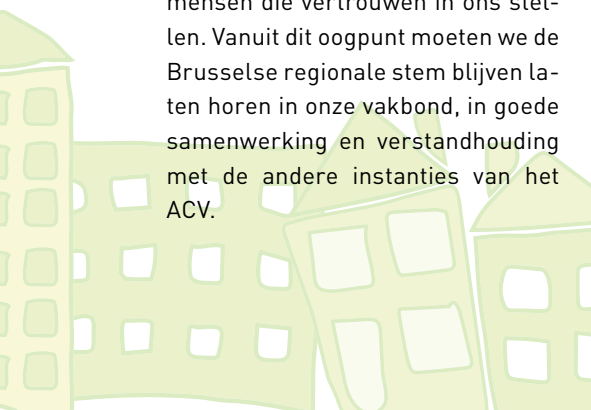
gens werd de tekst voorgelegd aan de organisaties van het ACV die tal van amendementen formuleerden. Onder andere die voorstellen zullen worden besproken in de secties deze voormiddag en op de plenaire zitting deze namiddag.

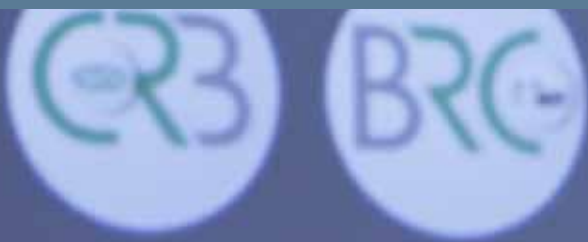
Vandaag kunnen we niet alles bespreken. Wat we op papier zetten zal niet perfect zijn. Laten we de tekst in zijn huidige vorm positief bekijken en hem beschouwen als een ruwe diamant.

Ik wens jullie een goed congres.

“Brussel heeft heel wat troeven. Om ze nuttig uit te spelen en de onrechtvaardigheid in het economische systeem beter te kunnen aanpakken in de huidige Belgische politieke context, hebben we nood aan instrumenten die aangepast zijn aan de Brusselse realiteit.”

Anne Léonard: "Onder het motto "Brussel Leeft" willen wij toekomstplannen maken voor het stadssyndicalisme, de werkgelegenheid, de sociale bescherming, en het stadsbeleid en de economie in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest."

Een bijzondere politieke context

Toespraak van Anne Léonard, nationaal secretaris bevoegd voor Brusselse Aangelegenheden

Beste vriendinnen en vrienden

Ons tweede BRC-congres gaat nu van start. Zoals onze Waalse vrienden in mei en onze Vlaamse vrienden in november is het nu aan ons om onze richtsnoeren, onze krachtlijnen voor de volgende jaren vast te leggen.

Ons congres heeft plaats binnen een bijzondere politieke context.

Om te beginnen is er de zesde staats-hervorming, die de deelstaten extra bevoegdheden heeft willen geven. Het ACV wil op zijn bevoegdheidsterreinen de gesprekspartner bij uitstek zijn, zowel op federaal vlak als binnen de deelstaten, telkens in nauw overleg met de militanten. Na rijp beraad hebben we ons in 2016 voor wat betreft enkele gedeelde prioriteiten aangesloten bij de Strategie 2025 van de Brusselse regering.

Uiteraard betekent dat niet dat we alles steunen of ons verbinden tot om het even wat. Wel zal het ACV eisen dat het over thema's zoals tewerk-

stelling, bestrijding van werkloosheid (congres 2013) en ook fiscale hervorming, kan deelnemen aan het overleg. We willen van gedachten kunnen wisselen met alle Brusselse partners over doelstellingen, methodes en beleidsmaatregelen.

Wij staan graag aan het roer. We drukken graag onze stempel op het beleid. Hier is het niet anders. Het ACV streeft ernaar deze zienswijze ingang te doen vinden in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, dat tot hiertoe te weinig openstaat voor sociaal overleg.

Meerdere partijen hebben verklaard dat ze niet verder samen een meerderheid kunnen vormen. Wegens onverenigbaarheid. Terwijl er projecten op stapel stonden en staan die van belang zijn voor de Brusselse bevolking. Ik denk voornamelijk aan de projecten rond kinderbijslag, maar ook aan die rond steun bij verminderde zelfredzaamheid.

Zelfs als we niet kunnen ontkennen dat de aspecten van goed bestuur ui-

teraard moeten worden toegejuicht en overal toegepast - wat het ACV eist - hebben we een progressief beleid nodig, wat ook de regeringscoalitie moge zijn. In het kader van de Strategie 2025 en verder.

Het is echter van groot belang om een betere coördinatie te verzekeren op intern vlak wanneer de Gewesten en Gemeenschappen meer autonomie krijgen, want de coalities en visies in het noorden, het zuiden en in Brussel verschillen. Niet om met elkaar te wedijveren of om een visie op te dringen, wel om te zorgen voor openheid, dialoog en wederzijds begrip. Elkaars uitdagingen begrijpen, om het gewestelijk beleid te schetsen.

Het is voor ons belangrijk dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest erkend wordt in zijn eigenheid en dat zijn belangrijkste uitdagingen (waarop we zeker nog terugkomen in dit congres) gekend zijn: jongerenwerkloosheid vergt gerichte ambitieuze beleidsvormen; de schoolcapaciteit en de kwaliteit van het onderwijs vergen een objectieve analyse binnen de regering.

Dit tweede congres is ook gemarkeerd door de structurele veranderingen op niveau van het verbond Brussel-Halle-Vilvoorde.

Sinds het vorige congres hebben wij ervoor gezorgd dat enerzijds de rollen en taken van het verbond, anderzijds die van de comités en uiteindelijk van het BRC beter afgebakend, begrepen en gerespecteerd worden. Dit steeds met een gemeenschappelijk syndicaal doel voor ogen, waarbij ze elkaar kunnen aanvullen.

De kwaliteit van het debat binnen de BRC-instanties geeft ons nu de kans om duidelijke standpunten in te nemen. Dankzij de toegewezen middelen kan het ACV een reële actor zijn en een erkende partner in het Brussels sociaal overleg.

Deze positieve ontwikkeling hebben we te danken aan de leden van de studiedienst gecoördineerd door Paul, aan Léon en Rudi, respectievelijk voorzitter en vicevoorzitter, aan het verbondsteam en aan onze mandatarissen. Dank aan iedereen.

Ik hoop eerlijk gezegd dat de recente besluiten rond de structuren binnen het verbond Brussel-Halle-Vilvoorde-Leuven deze cohesie zullen kunnen versterken en tegelijk de eenheid van het geheel behouden. Ik roep alle centrales ook op om actief deel te nemen aan de instanties en de debatten zo in te richten dat ze ieders bekommernissen weerspiegelen. Dit net omdat ons congres het wil hebben over verbondenheid.

In dit ingewikkelde maar fascinerende, gevarieerde, meertalige gewest is het ook van groot belang om nieuwe sociale banden te smeden, verbondenheid te creëren tussen inwoners onderling maar ook tussen zij die er wonen en zij die er werken, en bezoekers welkom te heten. Het is net op deze sociale samenhang dat

we ons tweede congres hebben willen richten.

Dit congres zijn we al een jaar aan het voorbereiden. Van bij de start van de voorbereiding was het onze wens dat het thema zou worden gedragen door de militanten, de vrijgestelden en door de confederatie.

Om het geheel van de onderwerpen voor dit congres te bundelen werd al snel een uitwisseling op poten gezet. Vanaf januari 2016 werd er een reflectiedag gehouden, met de bedoeling een lijst op te stellen van te bespreken onderwerpen. Deze brainstorming heeft voornamelijk militanten bijeengebracht. Uiteraard wil ik jullie bedanken.

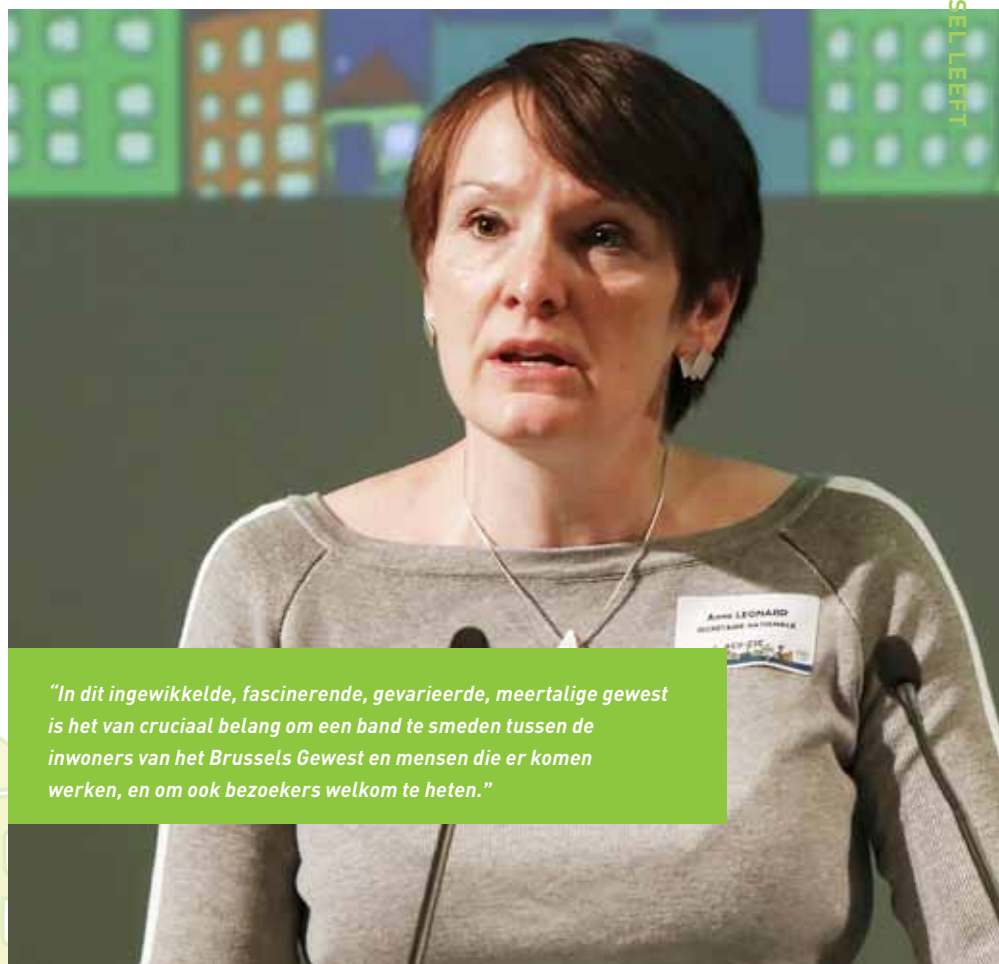
Een congres en het welslagen ervan hangen natuurlijk ook af van het werk van een hele ploeg. Daarom wil ik ook de diensten van de confedera-

tie bedanken voor hun actieve deelname. Graag richt ik een bijzonder woordje van dank tot Patricia Biard, zij coördineerde de praktische zaken van dit congres, en tot Donatienne Coppieters en Patricia Martin.

Onder het motto "Brussel Leeft" willen wij toekomstplannen maken voor het stadssyndicalisme, werkgelegenheid, sociale bescherming, het stadsbeleid en de economie in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Wij hopen dat we van dit proces, gedragen door de militanten, en de gekozen thema's van dit congres vandaag een echt succes kunnen maken en dat het congres ook een positieve invloed heeft op de toekomst van ons gewest.

Werk goed! Ik wens jullie een fijn congres!

"In dit ingewikkelde, fascinerende, gevarieerde, meertalige gewest is het van cruciaal belang om een band te smeden tussen de inwoners van het Brussels Gewest en mensen die er komen werken, en om ook bezoekers welkom te heten."

Brussel Leeft.

Welkomstwoord door Rudi De Coster, vicevoorzitter van het Brussels Regionaal Comité

Beste vriendinnen,
Beste vrienden,
Waarde collega's,

Het is mij een genoegen u te verwelkomen als ondervoorzitter bij de start van dit tweede congres van het Brussels Regionaal Comité, afgekort BRC.

Vier jaar geleden draaide dit congres om kwaliteitsvol werk voor iedereen in Brussel. Het voltallige Bureau is in tussentijd door omstandigheden volledig gewijzigd.

Vandaag op dit congres finaliseren wij samen met u de voorbereidende werken om een definitieve syndicale richting in te slaan.

Ik kan u verzekeren dat de militanten en vrijgestelden nog steeds syndicaal springlevend elke dag opnieuw de uitdagingen aangaan in dit bijzondere Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Dit brengt ons bij de keuze van de slogan "Brussel Leeft". Brussel leeft, in al zijn facetten, zowel de stad als het gewest. Brussel heeft ook zijn gebreken. Waar we in 2013 aan de vooravond stonden van de zesde staatshervorming, kunnen we nu stellen dat deze staatshervorming in volle ontwikkeling en uitvoering is met de daaraan verbonden lacunes, maar vooral ook uitdagingen en met een eigen koers.

Straks mogen jullie verder ingaan op één van de thema's in de secties:

werkgelegenheid, sociale bescherming, en stadsbeleid en economie, afhankelijk van de keuze die uw organisatie maakte om u in onder te brengen.

Ik ben ervan overtuigd dat we in de secties boeiende en zelfs verhitte discussies zullen meemaken.

Ik wens u vruchtbare debatten en daag u nu al uit om de definitieve resoluties van dit Brussels Regionaal Congres mee te ondersteunen en op het terrein zoveel mogelijk in de praktijk te brengen.

Rudi De Coster: "Ik kan u verzekeren dat de militanten en vrijgestelden nog steeds syndicaal springlevend elke dag opnieuw de uitdagingen aangaan in dit bijzondere gewest."

B.L.
Bâtissons du Lien
Brussel Leeft

Paul Palsterman, gewestsecretaris

Activiteitenverslag

Het activiteitenverslag 2014-2017 van het BRC maakt deel uit van de documenten die de congresdeelnemers in hun congres tas vonden.

Net als het Ondersteunend document bij het tweede BRC-congres is het te lezen op de website via www.acv-online.be (Wie zijn we / BRC-congres 2017) of <http://bit.ly/2BxGbs5>. Het activiteitenverslag toont het werk van de militanten in het verbond Brussel, maar beperkt zich tot de regionale bevoegdheden van het BRC.

Het activiteitenverslag bestrijkt de vier jaren sinds het congres van 2013, en dus ook twee periodes voor het BRC. Tot 2015 was het BRC nauw verbonden met het verbond Brussel-Halle-Vilvoorde, en het onderscheid tussen de materie van het BRC en andere onderwerpen waar het gewestelijk verbond van het ACV mee bezig is, werd niet altijd gemaakt. Sinds 2015 is

er een beter onderscheid tussen het BRC, dat bevoegd is voor de gewestelijke zaken, en het "Comité Brussel", een instantie van het gewestelijk verbond dat zich bezighoudt met de interprofessionele werking in Brussel.

Het activiteitenverslag tonen wij vandaag op het congres graag in de vorm van een filmpje waarin de activiteiten van het BRC vermengd worden met diverse acties van het verbond – en van het Comité Brussel sinds 2015. In de interviews met vertegenwoordigers van Brusselse organisaties waarin het ACV een mandaat heeft (Actiris, Bruxelles-Formation, de Economische en Sociale Raad voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest...) komt vooral het belang van het syndicale werk uit de verf.

We hopen dat dit filmpje u zin geeft om het schriftelijk verslag te lezen. En als u dat doet, dat de lectuur ervan u tot

dezelfde conclusie leidt als wij mochten vaststellen bij het opstellen van het verslag: de zaken waarmee het BRC bezig is, zijn écht interessant!

Krachtlijnen

Door deze krachtlijnen goed te keuren willen we de krachtlijnen van het eerste congres van het BRC aanvullen en bijwerken. De krachtlijnen van 18 april 2013 blijven actueel als ze niet expliciet werden gewijzigd.

INLEIDING

1. Stadssyndicalisme: leven en werken in Brussel

Om onze syndicale doelstellingen te bereiken, in het bijzonder op het vlak van sociale samenhang en duurzame ontwikkeling, kiezen we resoluut voor het “stedelijk syndicalisme” of “stadssyndicalisme”. Dit betekent dat we diverse stedelijke functies harmonieus willen vervlechten: werkgelegenheid, economische productie, administratie, diensten, vrije tijd, cultuur, huisvesting en onderwijs.

We willen een stad waar de toegang tot al deze functies een recht is voor iedereen en geen privilege van de welvarendsten. We willen geen stad met verschillende snelheden, die de minstbesteden uitsluit ten voordele van de meestbesteden.

We willen dat Brussel een levendige stad blijft. Daarom willen we de belangen van wie in Brussel woont (zonder er daarom te werken) en van wie er werkt (zonder er daarom te wonen) zoveel mogelijk doen samenvloeien en deze groepen niet tegen elkaar opzetten.

Dit belet ons niet – wanneer het erom gaat onze werkprioriteiten te bepalen – vooral aanwezig te zijn waar de leden en de militanten ons verwachten. Op terreinen dus zoals: herverdeling van de rijkdom; verbetering van het welzijn; armoedebestrijding; bevordering van de sociale rechtvaardigheid in alle facetten van het stadsbeleid, in het bijzonder huisvesting en mobiliteit; het harmonieus samenleven van verschillende talen en culturen; de strijd tegen alle vormen van discriminatie en uitsluiting.

Met dit doel voor ogen willen we dat het ACV op het vlak van samenwer-

king een passende en sterke positie inneemt in de vruchtbare Brusselse voedingsbodem.

We zetten onze schouders onder intergewestelijke en intracommunautaire initiatieven met het oog op een open dialoog. Onbekend maakt onbemind.

We zullen investeren in netwerken en uitwisseling van ervaringen met andere vakbewegingen in grootsteden, in België en elders. We vragen een gewestelijk actieplan.

2. De grenzen van Brussel

Als sociale beweging willen we niet betrokken raken in het institutionele getouwtrek over de grenzen van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Wel zien we in dat de meeste grote problemen waarmee Brussel worstelt, met name rond werk, mobiliteit, onderwijs, milieu, de gewestgrenzen ver overschrijden.

We streven er daarom naar dat het Gewest weldoordacht zijn bevoegdheden uitoefent, maar ook dat er een klimaat heerst van goede samenwerking en verstandhouding met de naburige gewesten – op wier grondgebied randgemeenten van de stad liggen – en ook met andere entiteiten.

De oprichting van een metropolitane gemeenschap zou een geschikt instrument voor deze samenwerking zijn.

3. Brussel, een volwaardig gewest

Brussel moet gelijktijdig een volwaardig gewest zijn ten behoeve van zijn inwoners, zijn rol spelen als belangrijke economische en culturele pool en zijn statuut van federale en internationale hoofdstad uitoefenen.

We werken aan de ontwikkeling van een Brussels maatschappelijk model, gestoeld op sociaal overleg en dialoog met alle betrokken actoren en met als doel alle inwoners van deze stad de beste bescherming te bieden, in het bijzonder op het vlak van werkgelegenheid, opleiding, gezondheid, huisvesting, gezinshulp, bejaardenzorg en hulp aan mensen met een beperking.

Noden kunnen sterk verschillen binnen Brusselse wijken en de aangrenzende regio's.

We willen een betere sociale dialoog in alle Brusselse openbare sectoren. We vragen een betere bescherming van de vakbondsafgevaardigden.

WERKGELEGENHEID

4. Arbeidsduurvermindering

Zoals we op het eerste BRC-congres in 2013 stelden, blijven we geloven dat collectieve arbeidsduurvermindering naar de 30-uren-week met behoud van loon, de weg bij uitstek is naar een rechtvaardige verdeling van de rijkdom, op voorwaarde dat ze gepaard gaat met verplichte compenserende aanwervingen en de werkdruk niet verhoogt. We blijven achter die eis staan, zodat ze op de politieke agenda en op de agenda van de sociale onderhandelingen komt.

Collectieve arbeidsduurvermindering moet als een egalitair project worden beschouwd en moet bovendien helpen de bestaande genderongelijkheden weg te werken.

Collectieve arbeidsduurvermindering moet gepaard gaan met een daling van het aantal overuren en meer controle op de werktijd, met name voor deeltijdse werknemers; de uren buiten de afgesproken werktijd moet de werknemer kunnen recupereren.

De vrijgekomen tijd wegens de arbeidsduurvermindering moet worden opgenomen door een werknemer met hetzelfde soort contract (vb. bij een werknemer met contract van onbepaalde duur moet het nieuwe contract ook van onbepaalde duur zijn).

Werknemers moeten meer tijd hebben voor individuele en collectieve initiatieven naast het betaalde werk. Daarbij leggen we de nadruk op het sociale engagement ten opzichte van de gemeenschap.

We pleiten voor een samenwerking tussen het interprofessionele en centrales op het terrein door in de sectoren en de ondernemingen de eis voor compenserende maatregelen bij de werkgevers te bepleiten.

Het BRC vraagt het Brussels Comité om een plan uit te werken om dit te laten leven en om syndicale handvaten te verschaffen om aan de slag te gaan in de sectoren en de ondernemingen.

Collectieve diensten

We geloven niet dat arbeid afgedaan heeft. Het is daarentegen overduidelijk dat de vrije markt niet voldoende in staat is om de economische, culturele en sociale ontwikkeling ten behoeve van mens en samenleving te

verzekeren; we kennen inmiddels de beperkingen en de nefaste gevolgen van de vrije markt. Iedereen en in het bijzonder wie er moeilijk toegang toe vindt, heeft recht op collectieve diensten, de dienstverlening voor de burger die wordt verstrekt door de openbare diensten en de private non-profitsector. Ze vormen een uitstekend instrument om de rijkdom te herverdelen.

Wat het economische beleid betreft pleiten we voor de herwaardering van de openbare investeringen en van de zin voor solidariteit in de gezondheidszorg, de personen- en gezinshulp, het onderwijs, de mobiliteit, de water- en energievoorziening en andere terreinen van algemeen belang. We verzetten ons tegen de commercialisering van deze sectoren en de privatisering van de openbare diensten. Commerciële ondernemingen moeten worden uitgesloten van overheidsopdrachten op het vlak van welzijn, gezondheidszorg en cultuur.

We bepleiten ook de uitbreiding en versterking van de collectieve diensten zoals de kinderopvang, ouderenzorg, gehandicaptenzorg en andere die plaatselijke jobs creëren op alle

niveaus en duurzaam welzijn bevorderen.

Met al deze factoren zullen we rekening houden wanneer we een standpunt moeten innemen ten opzichte van plannen rond arbeidsduurvermindering die worden voorgesteld als oplossing om jobs te creëren, als ze door de overheid worden gefinancierd.

We wensen dat de collectieve diensten beschikken over voldoende personeel en middelen om hun rol te vervullen en dat deze diensten hun sociale rol rond tewerkstelling blijven vervullen.

6. Werkgelegenheid

We blijven kritisch tegenover de analyse van de werkloosheidsstatistieken.

Een stijging van de werkgelegenheidsgraad mag enkel als een succes worden beschouwd als het om kwaliteitsvolle jobs gaat.

Dit is niet het geval als de werkloosheid daalt ten gevolge van:

- beperkingen in de reglementering, met name op het vlak van inschakelingsuitkeringen;

- preciaire jobs (schijnzelfstandigen, deeltijdse jobs, tijdelijke jobs, flexi-jobs...);
- het feit dat steeds meer personen niet voor hun rechten opkomen.

Daarom pleiten we voor het gebruik van kwalitatieve indicatoren voor de beoordeling van de arbeidsomstandigheden.

We verzetten ons tegen de maatregelen van minister Peeters, met name in verband met de invoering van het jongerenloon.

We protesteren tegen de negatieve gevolgen van dit beleid waardoor werknemers tegen elkaar worden opgezet en de arbeidsmarkt, de arbeidsvoorwaarden en lonen voortdurend onder druk staan.

Er moet een controleorgaan komen zodat de fiscale cadeaus en de verminderde sociale bijdragen niet enkel ten voordele van de werkgevers gebruikt worden. Zo kunnen er sancties komen als de voorwaarden niet worden gerespecteerd.

Er is nood aan strikte regels die goed worden opgevolgd in verband met uitzendarbeid in de ondernemingen in het Gewest om aanwervingen in het

kader van een stabiele job te stimuleren.

Om te zorgen voor kwaliteitsvolle begeleiding van werkzoekenden pleiten we voor een daling van het aantal werkzoekenden per consultant bij Actiris.

Kwaliteitsvolle jobs buiten de grenzen van het Gewest vormen deels een oplossing voor het werkloosheidsprobleem in Brussel. We herinneren hier aan de definitie van kwaliteitsvolle tewerkstelling zoals die is geformuleerd in de congres teksten van het BRC-congres 2013 (KL 11).

7. Jongerentewerkstelling

De jongerenwerkloosheid in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest blijft te hoog.

We veroordelen het trapsgewijze dekwalficatieproces waardoor hoogopgeleide werkzoekenden terechtkomen in jobs onder hun diploma en de kortstgeschoolden worden verbannen naar de werkloosheid of een soort van overlevingseconomie, waardoor talent en waardevolle kennis verloren dreigen te gaan.

We pleiten voor herwaardering van de beroepen waarvoor weinig scholing vereist is.

Opleidingen, stages en tijdelijke jobs moeten vooruitzicht bieden op een duurzaam antwoord voor de betrokkenen. We weigeren de werkgevers goedkope arbeidskrachten aan te bieden en jongeren in een eindeloze mallemlen van werkloosheids-, stage- en opleidingsperiodes te storten.

We steunen de jongerengarantie die het Gewest heeft ingevoerd enkel op voorwaarde dat de voorgestelde maat-

regel leidt naar kwaliteitsvolle jobs. We vragen een evaluatie van dit systeem.

Om de jongeren de mogelijkheid te bieden hogere studies te volgen zonder noodgedwongen een studentenjob te moeten uitoefenen, vragen we om te onderzoeken of er een inkomen kan worden ingevoerd dat de onafhankelijkheid van de jongere garandeert en waarin de bestaande voorzieningen worden opgenomen, met inbegrip van de studiebeurzen en de kinderbijslag.

8. Bedrijfsstages

Het veelvoud aan stageformules voor werkzoekenden maakt het systeem ondoorzichtig. We vragen minder maar coherenter regelingen.

We willen dat de formules echt zin hebben binnen het beroepstraject van de werkzoekende. Het doel is immers een duurzame en goede baan te verwerven. We willen niet dat werkgevers op die manier tijdelijk over goedkope arbeidskrachten beschikken en dat werkzoekenden eens te meer in een onzeker statuut terechtkomen, in een mallemolen van onzekerheid.

Daarom vragen we:

- een gemeenschappelijke basis voor alle stageformules, met inbegrip van de internationale stages, met onder meer controle door een overheidsinstelling of een paritaire instantie;
- een begeleiding van de stagiair binnen de onderneming door iemand met ervaring en die hiervoor opgeleid is; we pleiten voor een mentorsysteem waarbij een oudere de jongere helpt opleiden en een lichtere werkbelasting geniet;
- rechtszekerheid voor het statuut van stagiair;
- de oprichting van een paritaire commissie die in geval van klachten of misbruik als bemiddelaar kan optreden;
- een kwantitatieve maar vooral kwalitatieve evaluatie van de regelingen;
- het wegwerken van eventuele tekortkomingen die aan het licht komen bij deze evaluatie;
- erkende certificering van de opleiding in het kader van de stage.

9. Kinderopvangstructuren

Kinderopvang, ook voor kinderen met specifieke noden of een beperking, wanneer de ouders werken, een op-

leiding volgen of werk zoeken, is een sleutelfactor bij de toegang tot en het behoud van werk, in het bijzonder voor ouders (vaak vrouwen) die hun kinderen in hun eentje opvoeden.

De kinderopvang moet worden uitgebouwd met het oog op een voldoende aantal plaatsen, maar ook in termen van kwaliteit. Een kind is geen pakje dat men ergens afzet en ophaalt. De opvangstructuren staan voor een bepaalde pedagogie die voldoende omkadering vereist en voldoende adequaat is.

Kinderopvang moet evolueren naar gelang van de reële en veranderende noden van de ouders. We verzetten ons echter tegen de buitensporige eisen op het vlak van flexibiliteit die worden gesteld aan de werknemers, voor wat betreft de werkuren of bijvoorbeeld bij het zoeken naar werk of een opleiding. Het welzijn van gezinnen vergt een evenwicht tussen beroepsverplichtingen en familiale en sociale verantwoordelijkheden.

De kinderverzorgers moeten goede werkvoorwaarden krijgen, voor het welzijn van de werknemers, de ouders en de kinderen.

Het BRC vraagt dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bijdraagt tot de realisatie van een echt statuut voor onthaalmoeders die voor een aanzienlijk deel van de opvangplaatsen zorgen.

10. Kwaliteitsvol onderwijs

We ijveren voor kwaliteitsvol, democratisch, egalitair, inclusief onderwijs dat daadwerkelijk voor iedereen openstaat, ieders tempo respecteert en een sociale mix bewerkstelligt. Onder andere door andere pedagogische alternatieven te bevorderen (dynamisch onderwijs, Decroly, Montes-

Krachtlijnen

sori, Freinet). Het onderwijs mag niet enkel gekoppeld zijn aan werkgelegenheid. Scholen hebben een dubbele opdracht: zorgen voor emancipatie en de socioprofessionele ontwikkeling van elke leerling.

Zoals het congres in 2013 al benadrukte, moeten infrastructuur en schoolmateriaal democratisch kwaliteitsonderwijs helpen mogelijk maken. De demografische groei in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest maakt omvangrijke investeringen noodzakelijk vanuit de Franse en de Vlaamse Gemeenschap, om het aantal basis-, middelbare en hogescholen uit te breiden, het beroeps- en technisch secundair onderwijs in te cluis, en het aantal leerkrachten met de vereiste kwalificaties en kwaliteitsvolle ondersteuning moet toeneemen, in het bijzonder voor scholen met zwakke socio-economische indicatoren in de stedelijke context.

Ook het aantal leerkrachten in Brussel moet toenemen door middel van ondersteuning voor het beroep van leerkracht in een stedelijke context, zonder afbreuk van de eenheid van statuten en functies.

De toekomst van Brussel en haar inwoners zal meertalig of niet zijn. Wij pleiten voor meer investeringen in talen, met de nadruk op de kennis van beide landstalen: Nederlands en Frans.

Onderwijs is een recht en geen voorrecht. Het verplichte onderwijs moet gratis zijn en het hoger onderwijs voor iedereen toegankelijk.

De middelen moeten worden aangepast aan de noden en niet andersom. Om te vermijden dat beide Gemeenschappen elkaar de bal terugkaatsen, moet er structureel worden samengewerkt om een antwoord te bieden op alle noden, onder meer de demografische noden.

We willen uitstekend onderwijs voor iedereen om vroegtijdig schoolverlaten en het watervalstelsel te ver-

mijden waarvan vooral jonge Brusselaars van bescheiden afkomst of met een migratieachtergrond het slachtoffer zijn. We willen de sociale mix van leerlingen in de scholen steunen en bevorderen. We vragen wel om de maatregelen te evalueren om na te gaan of ze het beoogde doel bereiken en of er andere maatregelen moeten worden getroffen.

Kinderen die kwetsbaar zijn door het preciaire statuut van hun ouders, onder anderen asielzoekers en kinderen zonder papieren, moeten dezelfde rechten en begeleiding genieten.

11. Deeltijds leren

Deeltijds leren moet kwaliteit bieden en geen richting zijn waarnaar leerlingen afzakken. Het is noodzakelijk om deze opleidingsvorm die school en werk combineert verder actief te promoten, onder andere omwille van de goede resultaten. Deeltijds leren moet zorgen voor emancipatie en de socioprofessionele integratie van de jongere. De jongere moet er competenties verwerven en een aantrekkelijk loon krijgen. De opleiding kan worden verbeterd door de sectoren er concreet bij te betrekken.

Hoewel deeltijds leren niet noodzakelijk resulteert in een uitoefening van een zelfstandig beroep, worden enkel de organisaties van zelfstandige werknemers betrokken, een overblijfsel van het leerwezen van de middenstand. We eisen toenadering, zelfs een fusie, tussen de Opleidingsdienst voor kmo's en Bruxelles Formation. Of toch minstens de deelname van de vakbonden aan het beheercomité, zoals dit in Wallonië het geval is met het IFAPME en in Vlaanderen met het Netwerk Syntra.

We vragen om coördinatie tussen de Vlaamse en Franstalige instanties in

Brussel met betrekking tot de omkering van jongeren (stageplaatsen, betaling enz.). We eisen een betere verloning. Ze moet worden afgestemd op de interessantste bedragen die worden toegekend in de andere gewesten.

12. Beroepsopleiding

In een wereld in verandering is het recht op opleiding van werknemers en levenslang leren van primordiaal belang.

We steunen de uitbreiding van referentiecentra, gebaseerd op een partnership tussen de openbare sector (Bruxelles Formation, VDAB, onderwijs) en de sectorale vormingsfondsen. In dat kader zien we toe op een correcte toewijzing van de sectorale fondsen ten voordele van de Brusselse werknemers en werkzoekenden. In dit verband is het belangrijk over een permanente contactpersoon tussen de verschillende actoren en de partners te beschikken.

Er moet een sensibiliseringscampagne worden gevoerd bij de werkgevers en de werknemers om te benadrukken dat het belangrijk is dat vrouwen toegang hebben tot alle beroepsopleidingen, ongeacht het beroep en de sector.

We leggen ook de nadruk op het leren van talen, onder andere de landstalen.

Ondernemingen moeten aan hun opleidingsverplichtingen voldoen op grond van de wet.

De opleiding is niet het enige criterium op basis waarvan jongeren uitgesloten worden van werk. Het gebrek aan ervaring wordt ook vaak als reden aangehaald.

De werkgelegenheid die wordt gecreëerd in het kader van de dienstencheques moet toelaten zich te richten naar andere kwaliteitsvolle en duurzame jobs. Vanaf zijn intrede in de sector moet de werknemer recht hebben op een opleiding die rechtstreeks verband houdt met het beroep, maar ook focust op andere beroepen zoals zieken- of kinderverzorging. Deze opleiding moet het volgende omvatten:

- Modules Frans en/of Nederlands
- Uitbouw van de oorspronkelijke opleiding

13. Betaald educatief verlof

We steunen zowel de persoonlijke als de professionele emancipatie van werknemers. We eisen het recht op individuele vorming van werknemers en levenslang leren voor professionele, sociale, familiale en persoonlijke doeleinden.

Permanente vorming, als instrument tot persoonlijke emancipatie, moet worden beschermd.

We verwerpen het louter utilitaristisch gebruik van betaald educatief verlof en willen dat het een recht blijft van werknemers, dat in het bijzonder kan gelden bij algemene opleidingen, met inbegrip van syndicale opleidingen, conform Conventie nr.140 van de IAO.

We zullen werken aan de uitbreiding van betaald educatief verlof voor werknemers die er nog geen aanspraak op kunnen maken, met name deeltijdwerkers. Het aantal uren waarop de werknemer recht heeft, moet verhoogd worden. We vragen een verhoging van het krediet aan beschikbare uren, met name voor syndicale opleidingen.

Er moeten intergewestelijke overeenkomsten worden gesloten om te waarborgen dat werknemers dit recht ook behouden als hun werkplek wijzigt in de loop van het educatief verlof.

Om de criteria voor de erkenning van opleidingen voor betaald educatief verlof te kunnen bepalen, vragen we een stand van zaken van de regeling in Brussel.

14. Non-discriminatie

We werken aan een rechtvaardige samenleving zonder discriminatie.

In de Brusselse context eisen we een actieplan ter bestrijding van alle vormen van discriminatie, onder andere wegens nationale of etnische origine, een beperking of seksuele geaardheid.

Op het vlak van werkgelegenheid en arbeid geven we de voorkeur aan meer diversiteit op de werkplek via dialoog en sociaal overleg met het oog op een mentaliteitsverandering.

In dit kader steunen we de tijdelijke doelstellingen op het vlak van aanwerving van bepaalde doelgroepen; we moeten evalueren of dergelijke quota nodig zijn, of ze effectief worden toegepast en worden opgevolgd.

Er zijn ook voldoende juridische middelen nodig om de strijd aan te binden met discriminatie wanneer de maatregelen gefaald hebben. Daartoe ondersteunen we de erkenning - mits een strikt juridisch kader - van "praktijktests" als bewijsmateriaal voor discriminatie.

Wat specifiek de personen met een beperking betreft:

- zijn we voorstander van inclusie in het arbeidscircuit; we vragen de Brusselse werkgevers een aantal

personen met een fysieke of mentale beperking aan te werven, ongeacht de oorsprong van hun beperking;

- willen we aangepaste kwaliteitsvolle instellingen, die dit publiek kunnen ondersteunen in functie van zijn verwachtingen, of het nu gaat om beschut werk dan wel werk in de gewone arbeidscircuits.

Met betrekking tot het decreet inclusie, wil het BRC met de partijen de toekomstige uitvoeringsbesluiten ontwikkelen en zal het erop toezien dat ze goed worden toegepast.

15. Gendergelijkheid

We verklaarden al tijdens ons congres van 2013 dat de gelijkheid tussen mannen en vrouwen transversaal moet worden opgenomen in alle problematieken die het Brusselse ACV behandelt. We hebben dat onderstreept in diverse thematische krachtlijnen.

We veroordelen dat kinderen op basis van hun geslacht van jongs af naar bepaalde studierichtingen worden georiënteerd. We veroordelen ook de segregatie op de arbeidsmarkt.

We steunen de strijd tegen de loonkloof en het glazen plafond, vooral omdat het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest heel wat eenoudergezinnen telt met een moeder als gezinshoofd. We eisen een cultureel beleid waarin deze gelijkheid tot uiting komt.

Het werk moet zo zijn georganiseerd dat werknemers beroeps- en privéleven kunnen combineren.

Wij geloven in de arbeidsduurvermindering als middel om te komen tot een grotere gendergelijkheid.

We protesteren tegen de nieuwe wetten rond flexibiliteit ("wet-Peeters"), die vooral vrouwen treft. We verzetten ons tegen de precarisering van de arbeid, die vooral vrouwen treft. Deeltijds werken is niet de beste formule om privé- en beroepsleven te combineren.

We vragen dat in het Brusselse Gewest de regelgeving wordt toegepast waarin opgelegd wordt de genderdimensie in het overheidsbeleid te bestuderen, vooral de Ordonnantie van 29 maart 2012 en het Besluit van 14 juli 2016.

16. Migratie

Brussel is voor nieuwkomers de belangrijkste toegangspoort tot ons land. De nieuwkomers voegen zich bij de 100.000 mensen zonder papieren die al in ons gewest aanwezig zijn, die de optelsom zijn van mensen die niet erkend werden in het kader van asiel, gezinshereniging, ziekte en economische migratie. Die mensen werken en consumeren en nemen dus deel aan de regionale economie. Deze werknemers

staan zwaar onder zware druk, omdat ze werken in de marge van ons systeem.

We komen op voor een gelijke behandeling van alle buitenlandse werknemers, met of zonder papieren. Het naleven van de rechten als persoon en als werknemer mag niet gekoppeld worden aan de legaliteit van het verblijf.

We vechten tegen de uitwijzing en de repressie tegen werknemers zonder papieren.

Het verblijfsrecht van een werknemer mag niet beperkt worden tot zijn tewerkstelling bij één werkgever, omdat dan het risico bestaat op afhankelijkheid. De arbeidsvergunning moet rechtstreeks het recht op verblijf openen en geldig zijn voor de uitoefening van hetzelfde beroep in alle sectoren. De vergunningsaanvraag moet kunnen worden ingediend door al op het grondgebied aanwezige werknemers, vooral wanneer de vergunning afloopt of de arbeidsovereenkomst verbroken wordt.

We gaan de strijd aan tegen de uitbuiting van werknemers zonder papieren en vragen dat de Europese sanctierichtlijn ook lokaal wettelijk verankerd wordt. Werknemers zonder papieren die het slachtoffer zijn van uitbuiting en fraude moeten in België kunnen blijven wonen en werken zodat zij het in de richtlijn gewaarborgde recht kunnen uitoefenen om klacht in te dienen, bewijzen te verzamelen en te bekomen dat werkgevers die misbruik van hen maken effectief worden gestraft.

We vragen ook aan de regionale overheid en de inspectiediensten om regelmatig informatie uit te wisselen.

We vragen een regularisatie van mensen zonder papieren op basis van duidelijke, permanente en niet-limitatieve criteria.

We pleiten ervoor dat alle buitenlandse werknemers, ook de nieuwkomers en de werknemers zonder papieren, een beroep kunnen doen op de openbare diensten voor arbeidsbemiddeling, ook voor een inschrijving bij Actiris, en kunnen rekenen op de steun van Werkwinkels enz.

De competenties erkennen van werknemers die in het buitenland hebben gestudeerd is een cruciale kwestie. We vragen dat de maatregelen voor de erkenning van kwalificaties, verworven ervaring en de validatie van de competenties voor iedereen toegankelijk zijn en dat deze personen gemakkelijker toegang krijgen tot een beroepsopleiding.

Migrantengezinnen moeten onze volle aandacht krijgen. We vragen bijzondere aandacht voor het gebrek aan opvangplaatsen en aan geschikte pedagogische omkadering voor migrantenkinderen.

We verzetten ons tegen geweld, of het nu seksueel geweld is of een andere vorm, waarvan migrantenvrouwen het slachtoffer zijn, met name in de sector van het huishoudelijk werk. We willen dat de overheid:

- middelen vrijmaakt voor de effectieve individuele verdediging en voor de collectieve vakbondsorganisatie van huispersoneel
- ervoor zorgt dat werkgevers die misbruik van hen maken worden gestraft, ook al genieten ze diplomatieke onschendbaarheid.

Het onthaaltraject moet voor de nieuwkomers een kans zijn om informatie te krijgen en opleidingen te volgen. De twee bevoegde Gemeenschappen in Brussel moeten hiervoor voldoende middelen vrijmaken, zonder afbreuk aan ander beleid van de Cocof, de Franse Gemeenschapscommissie in Brussel.

We steunen de standpunten van de IAO hier rond in volle respect voor de personen.

SOCIALE BESCHERMING

17. Rechtvaardige toekenningsvoorwaarden

17.1 Sociale bescherming moet iedereen levenslang een waardig inkomen en toegang tot kwalitatieve diensten verschaffen, zodat mensen de risico's van ziekte, invaliditeit, ouder worden of onvrijwillige werkloosheid het hoofd kunnen bieden. Dit individueel recht is een collectieve verantwoordelijkheid. Het is een krachtig instrument voor sociale rechtvaardigheid, maar ook voor economische ontwikkeling.

Solidariteit moet de hoeksteen blijven van de sociale zekerheid. En dan hebben we het niet over eventueel medelijden van de rijkere ten aanzien van de armen, maar wel over het feit dat mensen met elkaar verbonden zijn en afhankelijk zijn van elkaar. Het is dus logisch en rechtvaardig dat ze moeten beschermd worden tegen elk sociaal risico, op voorwaarde dat ze naargelang hun middelen bijdragen

tot de collectieve financiering van de sociale bescherming.

17.2 We hekelen het feit dat de toekenningsvoorwaarden voor sociale uitkeringen de laatste jaren zo strikt zijn geworden dat een toenemend aantal mensen – vooral jongeren, vrouwen en personen met een beperking – van hun inkomen en elke vorm van emancipatie beroofd worden. Ofwel omdat ze hun rechten verliezen, ofwel omdat hun rechten ondergeschikt zijn aan voorwaarden of formaliteiten die ze weigeren uit te voeren.

We verzetten ons in het bijzonder tegen de beperkingen in de toekenning van de inschakelingsuitkeringen of de inkomensgarantie-uitkeringen.

17.3 We roepen op tot een denkoefening op het daartoe geschikte niveau

over de tewerkstellingsvoorwaarden alvorens een vervangingsinkomen toe te kennen.

Bijzondere aandacht moet gaan naar mensen zonder papieren die geregulariseerd zijn en die gedurende een bepaalde periode sociale bijdragen hebben betaald.

17.4 We willen dat het ACV in zijn beleid prioriteit maakt van deze voorstellen:

- opdat mensen met een sociale uitkering, met inbegrip van de werklozen, gedeeltelijk het werk kunnen hervatten met gedeeltelijk behoud van hun uitkering, onder duidelijke, transparante en stimulerende voorwaarden;
- over de specifieke criteria in functie waarvan een uitkeringsgerechtigde geacht wordt ten laste te zijn van een andere persoon ("samenwo-

nenden") aangezien de huidige criteria niet aangepast zijn aan bepaalde stedelijke leefvormen, vooral het geval bij jongeren. We eisen dat samenwonenden zonder persoon ten laste dezelfde uitkering krijgen en dezelfde rechten hebben als alleenstaanden.

17.5 Ons doel is om, binnen ons bevoegdheidsdomein:

- ervoor te zorgen dat de procedure "controle van de beschikbaarheid van werkzoekenden" het recht van verdediging volledig naleeft;
- na te gaan of de aan de werkzoekende opgelegde verplichtingen in verhouding zijn tot hun concrete mogelijkheden op de arbeidsmarkt, rekening houdend met de begeleiding waarop ze een beroep kunnen doen op kosten van de overheid.

We vragen om grondig na te denken over de plaats binnen de sociale bescherming van personen wiens mogelijkheden zodanig beperkt zijn dat elke inspanning om werk te vinden, tevergeefs blijkt. Ons standpunt is dat deze personen niet in de bijstand horen omdat dit ertoe leidt dat ze van een eigen inkomen beroofd worden en ten laste vallen van hun familie.

18. OCMW

Dankzij de toegang tot sociale en economische rechten moet elke persoon in staat zijn een waardig leven te leiden. De OCMW's zijn de laatste reddingsboei van de sociale bescherming in de strijd tegen kwetsbaarheid en verarming. Ze spelen een essentiële rol in de sociale integratie van wie hulp nodig heeft.

We willen niet dat de toekenning van het leefloon afhangt van het uitvoeren van gratis werk: het moet louter op vrijwillige basis zijn.

We maken ons zorgen om de groeiende tendens in onder andere de recente wetgeving om het beroepsgeheim van maatschappelijke actoren te beperken.

We zijn van plan om te investeren, binnen ons bevoegdheidsdomein, in het vastleggen en evalueren van nationale plannen ter bestrijding van de armoede, in het kader van Europese richtlijnen.

Er bestaan te veel verschillen tussen de OCMW's onderling wat de verwerking van dossiers en de toekenning van het leefloon of sociale bijstand betreft. We pleiten ervoor dat op gewestelijk niveau normen worden vastgelegd, volgens de beste praktijken, met het oog op een gelijkwaardige behandeling van dossiers, vooral op het vlak van:

- de bewijzen die de steunaanvragers moeten leveren in het kader van het middelenonderzoek;
- de inschakeling van onderhoudsplichtigen, die de emancipatie van jongeren en vrouwen en de toegang van bejaarden tot een kwalitatief zorgaanbod niet in het gedrang mag brengen;
- de verplichting om arbeidsbereid te zijn, de erkenning van de gezondheids- of billijkheidsredenen die ervoor zorgen dat je vrijgesteld bent van deze verplichting, de modaliteiten volgens dewelke deze verplichting wordt vastgelegd, gecontroleerd en gesanctioneerd; de relevantie in het kader van een "ge-individualiseerd project voor maatschappelijke integratie";
- de coherentie tussen de bijstandsen controlefunctie van de OCMW's, met respect voor de ethiek van het maatschappelijke werk.
- de toekenning van medische bijstand, en dan zeker de dringende medische bijstand voor buitenlanders zonder verblijfsvergunning.

We pleiten voor meer solidariteit, op gewestelijk niveau, tussen OCMW's en rijke en arme gemeenten.

We willen niet dat de Brusselse OCMW's het slachtoffer zijn van beperkingen in de federale sociale zekerheid, in het bijzonder op het vlak van werkloosheid. De druk die wordt uitgeoefend op de Brusselse OCMW's mag in geen enkel geval een weerslag hebben op de rechthebbenden. De OCMW's mogen niet de speelbal worden van neoliberale politiek op het vlak van sociale zekerheid.

De OCMW's moeten de nodige middelen krijgen, zowel op het vlak van personeel als van infrastructuur, zodat ze hun opdrachten in alle veiligheid kunnen uitvoeren, zowel ten opzichte van het personeel als de cliënten.

19. Kinderbijslag

ACV was geen vragende partij voor de overdracht van de kinderbijslag naar de deelentiteiten en evenmin voor een volledige herziening van het stelsel. We vrezen voor de financiering van de kinderbijslag rekening houdend met de bedragen die worden toegekend in Brussel.

We zijn wel vragende partij voor een gecoördineerd gezinsbeleid dat rekening houdt met de daadwerkelijke kosten van kinderen in een context waarin noodzakelijke diensten zoals school, buitenschoolse opvang, gezondheidszorg te duur zijn geworden voor bepaalde gezinnen.

We stemmen in met het proces van loskoppeling van kinderbijslag van het sociaal-professioneel statuut van de ouders. Kinderbijslag zal worden betaald door een kas die gekozen wordt door de persoon aan wie hij wordt uitbetaald.

De erkende kassen mogen enkel onderling concurrentie voeren op basis van de kwaliteit van de aangeboden diensten, met name op het vlak van advies en informatie. Lidmaatschap mag niet onderworpen zijn aan bepaalde voorwaarden. De kassen mogen geen extra voordelen aanbieden.

Om armoede bij gezinnen tegen te gaan, zullen we er in alle instanties waar we vertegenwoordigd zijn, op toezien dat volgende basislijnen worden gevolgd:

- voldoende budget;
- toekenning van de bijslag zonder inkomensgrens;

- tot het einde van de leerplicht is schoollopen geen voorwaarde voor toekenning van kinderbijslag;
- als de differentiëring van het bedrag volgens de rangorde van het kind wordt afgeschaft, mag dat geen achteruitgang betekenen voor grote gezinnen met een bescheiden inkomen;
- de leeftijd van het kind en het lijden aan een ziekte zijn erkende criteria tot differentiëring van het bedrag van de kinderbijslag;
- hetzelfde geldt voor kinderen uit gezinnen met een bescheiden inkomen, in het bijzonder eenoudergezinnen;
- de administratieve rompslomp en het gebrek aan informatie moeten worden aangepakt. Als gevolg hiervan worden bepaalde rechten niet uitgeoefend, met name wat betreft toeslagen voor kinderen met een beperking;
- de grootst mogelijke coherentie tussen de diverse stelsels, om de

continuïteit van de rechten te bevorderen wanneer het kind van domicilie verandert, en concurrentie tussen de gewesten te vermijden.

We staan er ook op dat er een denkoefening komt over het wegtrekken van de middenklasse om te vermijden dat de armoede toeneemt in Brussel.

20. Gezondheid

We betreuren nog steeds dat bepaalde delen van de ziekteverzekering of van de federale sociale bescherming werden overgeheveld naar de gemeenschappen. We roepen de verschillende bestuursniveaus op samen te werken en hun werking te coördineren in het belang van een optimale toegankelijkheid van de gezondheidszorg voor alle mensen. We willen dat Brussel zijn rechtmatig deel krijgt van de federale middelen en de nodige middelen besteedt aan deze fundamentele sector.

We willen met het middenveld en de andere organisaties van de christelijke werknemersbeweging ijveren voor een gezondheidszorgaanbod dat aangepast is aan de behoeften van de Brusselaars, in het bijzonder van de personen die in de moeilijkste omstandigheden leven.

We vragen aan de Brusselse Regering om deze noden objectief te bepalen en na te gaan hoe hieraan het beste wordt tegemoetgekomen.

De Brusselaars moeten in elke wijk een aanbod van eerstelijnszorg vinden dat, naast de huisartsendiensten, in psychologische hulp en sociaal-juridisch advies voorziet, evenals in een netwerk van paramedische zorgverstrekkers.

Wanneer hun gezondheidstoestand het toelaat, moeten de Brusselaars alternatieven vinden voor de institutionele zorg in het ziekenhuis of rusthuis.

Wanneer hun gezondheidstoestand institutionele zorg vereist, moeten ze, onder toegankelijke financiële voorwaarden, een goed onderkomen en kwaliteitszorg vinden. De kwaliteitsnormen moeten worden verstrengd. De sector heeft nood aan een betere omkadering. Er moet een openbaar of niet-commercieel zorgaanbod worden uitgebouwd om de commercialisering van de sector te beperken.

Aangepaste structuren moeten psychiatrische patiënten en slachtoffers van verslavingen begeleiden.

Diensten moeten patiënten de weg wijzen in de vele voorzieningen die door de diverse bevoegde entiteiten worden aangeboden.

21. Zorgverzekering

Specifiek waar het gaat om zwaar zorgbehoevenden, willen we dat Brusselaars, ongeacht hun leeftijd, kwaliteitsvolle diensten ter beschikking hebben, thuis of in een instelling, die de noodzakelijke medische of niet-medische zorg kunnen verlenen, met inbegrip van hulp die ze nodig hebben bij de dagelijkse handelingen. Hun omgeving moet worden ondersteund, met name naaste familieleden die zorgtaken op zich nemen.

Dat impliceert onder andere dat deze diensten worden verleend door professionals die als zodanig zijn erkend en naar waarde worden geschat als werknemers.

Deze diensten moeten op solidaire wijze worden gefinancierd. Als een bijdrage of belasting wordt ingevoerd, moet die in overeenstemming zijn met het inkomen, of zelfs progressief op basis van het inkomen.

We vragen een hervorming van de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden

(THAB) waarbij het middelenonderzoek wordt afgeschaft of versoepeld en de nadruk meer komt te liggen op de effectieve en kwaliteitsvolle zorg.

Bijzondere aandacht is nodig voor de kwetsbaarsten zoals mensen met een beperking, ongeacht hun inkomen.

STADSBELEID

22. Huisvesting

22.1 De toegang tot een kwalitatieve woning tegen een redelijke prijs is een grondrecht. Het is een noodzakelijke voorwaarde om een aantal andere rechten te kunnen uitoefenen en om te komen tot maatschappelijke cohesie in een stad als Brussel die talloze huurders telt die moeilijkheden ondervinden om dit recht gestalte te geven.

Het is de taak van de overheid:

- om een voldoende groot aanbod aan openbare huisvesting te waarborgen, zoals sociale woningen en geconventioneerde woningen die kunnen wegen op de markt of minstens huurders die in moeilijkheden verkeren financieel bij te staan zonder dat dit de huurprijzen de hoogte injaagt;
- om de privé-eigenaars te verplichten redelijke huurprijzen voor te stellen die in overeenstemming zijn met de kwaliteit van de huurwoning;

22.2 Daarom steunen we het op gang brengen van volgende mechanismen:

- de verplichting voor bouwpromotoren van grote projecten om in een bepaald aantal sociale woningen te voorzien;

- de bouw en renovatie van sociale en geconventioneerde woningen door de overheidsinstanties;
- een gewestelijk fonds voor huurwaarborg dat de waarborgen onderling verdeelt en gespreide betalingen mogelijk maakt, ten einde de voornaamste financiële moeilijkheden bij de zoektocht naar een woning ongedaan te maken;
- een referentierooster voor huurprijzen dat het comfort dat voor de gestelde prijs mag worden verwacht, preciseert op basis van de kenmerken van de huisvesting;
- een paritair gemandateerde expertise-instantie die betwistingen over huurprijzen kan beslechten;
- een huurtoelage die de toegang tot huisvesting voor personen met een laag inkomen verzekert, zonder dat dit de huurprijzen de hoogte injaagt;
- praktijktesten zoals "mystery calls" om discriminatie op te sporen.

22.3 We steunen andere door de staat gesteunde mechanismen die kunnen bijdragen tot het recht op huisvesting:

- sociale vastgoedkantoren;
- gedifferentieerde woonvormen: intergenerationale huisvesting, co-housing;
- studentenhuisvesting aan een rechtvaardige prijs, dicht bij de universiteiten zelf en gebouwd door de universiteiten met staatssteun;
- herziening van de belastingen, voor een rechtvaardige bijdrage van de huurprijzen tot de collectieve functies;
- ontwikkeling van processen die een gevarieerd publiek toelaten tot woningen met als doel een grote sociale mix. Hiervoor denken we aan experimenten waarbij de eigendom van het terrein

en de eigendom van het gebouw van elkaar gesplitst worden;

- verbeterde steunmechanismen bij de renovatie van een eigen huis en bij energiebesparende maatregelen zodat de bewoners toegang krijgen tot deze mechanismen en tot waardige huisvesting.

23. Stedelijke herwaardering

23.1 Het stadsbeleid moet bijdragen aan de omschakeling naar een koolstofarme economie, zonder dat de bewoners met de laagste inkomens en die tot de zwakste groep in de maatschappij behoren, moeten opdraaien voor de kostprijs ervan.

23.2 Bij de plannen tot stedelijke herwaardering steunen we in het bijzon-

der elke dynamiek die de burger hierbij betreft. Wij vragen dat hun statuut (informatie, consultatie, medebeslissing...) wordt verduidelijkt en dat de informatie maximaal toegankelijk is voor de gewone burgers. We vragen dat de beleidsverantwoordelijken zich ertoe verbinden daar maximaal rekening mee te houden, ook bij een wisseling van de meerderheid.

23.3 De maatschappelijke mix is in Brussel een echte uitdaging. Om de sociale cohesie te bevorderen binnen de stad moet het beleid zorgen voor een volwaardige mix van inwoners uit verschillende sociaaleconomische lagen, culturen en religieuze groepen. Deze cohesie kan er enkel komen door een gemeenschappelijke Brusselse identiteit te bouwen rond een stadsproject.

23.4 Bij de plannen voor stedelijke herwaardering moet men in het bijzonder letten op de mogelijke gevolgen voor de bestaande inwoners. Men moet vermijden dat ze door de verhoging van de prijzen voor huisvesting hun vertrouwde omgeving moeten verlaten. Men moet er integendeel naar streven dat ze naar hun vernieuwde wijk kunnen terugkeren waardoor ze in de beste omstandigheden hun sociaal welzijn kunnen verhogen. De aanpassingen aan onder andere voetgangers- en toeristische zones moeten eveneens aansluiten bij deze doelstellingen voor de inwoners en de werknemersrechten respecteren.

23.5 De projecten rond openbare ruimtes moeten rekening houden met gebruik door verschillende groepen (mannen, vrouwen, ouders, kinderen, jongeren, bejaarden, mensen met een beperking...), of het om een doorgangsplek gaat of een plek waar je even blijft, met of zonder kinderen, of er een veilig gevoel heerst... Om de sociale cohesie te bevorderen, moet de opvatting van "openbare ruimte" een egalitair gebruik ervan in de hand werken.

24. Mobiliteit

24.1 Mobiliteit is een cruciaal vraagstuk en een middel om toegang te krijgen tot de diverse stedelijke functies (handel, huisvesting, werk, vrije tijd, gezondheid, onderwijs...). Iedereen, ongeacht zijn sociale identiteit of fysieke toestand, moet vlot toegang krijgen tot mobiliteit.

24.2 De ruimtelijke ordening en de inrichting van de functies hebben een rechtstreekse impact op de vraag naar mobiliteit. Door te zorgen voor een goede mix van functies kan het gebruik van actieve vervoersmodi – die eveneens bijdragen tot de volksgezondheid – worden bevorderd. Brussel moet de toegang tot het centrum met de wagen proactief terugdringen en de multimodale verplaatsingen vergemakkelijken door voorrang te geven aan de actieve vervoersmodi en het collectief vervoer. Hierbij moet geijverd worden voor een herziening van de ruimtelijke ordening met kwalitatieve openbare ruimtes (vooral voor personen die klein wonen).

24.3 Ook fiscaliteit kan een impact hebben op de vraag naar mobiliteit. We roepen op om na te denken over de fiscale behandeling van privégebruik van bedrijfswagens, in verhouding tot de huisvestingskosten in een stedelijke context.

24.4 Het openbaar vervoer – correct gefinancierd – speelt een grote rol, hetzij om Brussel binnen te komen, hetzij om er zich te verplaatsen. Het aanbod aan openbaar vervoer moet zowel aantrekkelijk en toegankelijk zijn voor de Brusselaar zelf, ongeacht zijn socio-economische situatie (zoals voor vrijetijdsactiviteiten in het weekend) als voor de werknemers om zich naar hun werkplek te begeven, rekening houdend met hun specifieke werktijden.

24.5 Integratie van het aanbod en de tarieven van de maatschappijen die op het grondgebied van de regio actief zijn, is een belangrijke doelstelling. We vragen dat het sociaal abonnement ook deel uitmaakt van een geïntegreerd aanbod. We vragen een voordelig taxitarief of een collectieve dienst voor Brusselaars met beperkte mobiliteit.

We pleiten voor een intra-stedelijk spoorwagennet, dat vertrekkend van de bestaande Infrabel-infrastructuur verder uitgebreid wordt door ofwel de NMBS, ofwel een gewestelijke operator onder toezicht van de overheid.

24.6 Over mobiliteit, de planning en infrastructuur, moet worden nagedacht vanuit specifieke uitdagingen waarmee vrouwen, bejaarden of personen met een beperking statistisch mee worden geconfronteerd: veelvuldige verplaatsingen (kinderen – boodschappen – werk), beperkte mobiliteit (rolstoel, buggy), gevoel van onveiligheid op specifieke plaatsen, minder vervoersmodi enz.

We steunen elke maatregel die kan zorgen voor een aangename mobiliteit voor iedereen:

- toegang tot de diverse functies met het openbaar vervoer (niet enkel woon-werkverkeer)
- inrichting ten behoeve van personen met beperkte mobiliteit
- beveiliging openbare ruimtes en vervoersmodi enz.

25. Nieuwe economische modellen

Met “deeleconomie” verwijzen we naar het delen en uitwisselen van of het samenwerken rond activiteiten, op voorwaarde dat het winstoogmerk niet vooropstaat. De platformen die zich profileren als globale actoren die de uitwisseling tussen producenten en consumenten regelen en die eenvoudigweg deel uitmaken van de commercialisering van de wereld, rekenen wij onder het kapitalistisch platformmodel en verwerpen we.

Om de belangen van de werknemers te beschermen en te verdedigen, steunen we de invoering van verschillende maatregelen en vragen we ACV

nationaal om hetzelfde te doen, met name:

- integrale toepassing van de regelgeving, met name in de sectoren personenvervoer, levering van goederen, bieden van onderdak, regelgeving die instaat voor kwaliteitsvolle service en eerlijke concurrentie;
- toepassing van de regelgeving die instaat voor de kwaliteit van de tewerkstelling, met name op het gebied van bescherming van veiligheid en gezondheid, preventie en vergoeding van arbeidsongevallen en beroepsziekten;
- billijke participatie in de financiering van de sociale zekerheid en de collectieve functies;
- lidmaatschap, organisatie en verdediging van de belangen van de werknemers die werken voor rekening van die platformen, zowel samen als afzonderlijk, zonder zich a priori om hun statuut te bekommeren;

- informatie en opleiding van werknemers over de uitdagingen die deze nieuwe economische modellen bieden en over het wenselijk syndicaal beleid;
- consumentenvoorlichting over deze problematiek aan de hand van de daartoe uitgewerkte middelen (brochures, voorlichtingscampagnes, ethische labels...).

26. Sociale dumping

Sociale dumping wordt ook georganiseerd via meervoudige onderaanneming, via misbruik van internationale detachering en via de aanwerving van informele werknemers. Dat heeft een impact op de werkvoorwaarden van de betrokkenen, maar ook op alle Brusselse werknemers.

We vragen de Brusselse regering om de sociale partners te consulteren wanneer België verbintenissen aangaat op het vlak van detachering in handelsakkoorden. We eisen specifieke informatie over de sectoren, socio-professionele categorieën en werknemersprofielen die toegestaan worden als gedetacheerde werknemers in het kader van deze akkoorden.

Samen met het Europees Verbond van Vakverenigingen (EVV) eisen we dat

socialezekerheidsbijdragen met terugwerkende kracht worden betaald tegen het tarief van het land van tewerkstelling voor de gedetacheerde werknemers aan het land van oorsprong via de socialezekerheidsinstellingen.

We ondersteunen het sectorinitiatief in de bouw en zijn "Plan voor eerlijke concurrentie"; we vragen dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn volledige medewerking verleent aan de maatregelen inzake werftoezicht door de inspectiediensten; we pleiten voor de uitbreiding van dergelijke initiatieven naar andere sectoren.

We vragen het Gewest om een enquête te voeren naar de arbeidsvoorwaarden in Brussel, zodat de acties in dat verband beter kunnen worden afgestemd en de werkgevers in instabiele sectoren zoals de bouw, schoonmaaksector of horeca zorgvuldiger kunnen worden gecontroleerd.

We steunen de ontwikkeling van praktijken bij een openbare aanbesteding, zoals de invoering van een sanctiesysteem en het gebruik van kwalitatieve selectiecriteria (verder kijken dan de prijs) in het bestek.

We steunen de ontwikkeling van instellingen (prijzenobservatorium) die

de overheid – maar ook privé-instanties – in staat stellen om een juiste prijs vast te leggen bij een openbare aanbesteding of bij de keuze van een leverancier.

We eisen het afsluiten van conventies op sector- en ondernemingsniveau met respect voor cao 32bis (overdracht ondernemingen) om de rechten van werknemers en zijn arbeidsvoorwaarden bij overdracht van een onderneming te beschermen. We willen onze vertegenwoordigers sensibiliseren over de problematiek van detachering in de basisvorming (uitdagingen, audiovisuele hulpmiddelen, getuigenissen van inspecteurs...). Vakbonden zijn goed geplaatst om misbruiken op het terrein te detecteren en overheden te informeren.

27. Internationaal

We dringen aan op meer sociaal overleg op internationaal vlak.

We willen dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en zijn gemeenschapscommissies de internationale vrijhandelsakkoorden verwerpen omdat ze onze diensten van algemeen belang, milieubescherming en het overlegmodel in het gedrang brengen.

Actualiteitsresoluties

1. POLITIEKE SITUATIE

De ACV-militanten zijn verantwoordigd over een aantal politieke uitwassen en de gevolgen hiervan voor de gebruikers en het personeel van verschillende instellingen. De nood aan politieke ethiek mag niet als voorwendsel dienen om de methode van sociaal overleg die de huidige Brusselse meerderheid toepast onderuit te halen of om haar te beletten haar programma uit te voeren, in het bijzonder de punten die deel uitmaken van de gedeelde prioriteiten van de "Strategie 2025".

2. IRISCARE

We juichen de goedkeuring van de ordonnantie toe die Iriscare in het leven roept. We vragen dat de uitvoeringsbepalingen snel worden uitgevoerd, in het bijzonder de oprichting van het beheerscomité, de bevoorrechte overleginstantie voor de materie waarvoor deze instelling bevoegd zal zijn. De sociale materie die werden overgeheveld in het kader van de zesde staatshervorming moeten coherent worden geïntegreerd in de materie waarvoor Brussel al bevoegd was. De werknemers in de betrokken sectoren moeten via hun beroepscentrales worden betrokken bij het sociale overleg over deze materie. Daarom vragen we dat ofwel de Raad voor Welzijnzorg van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie wordt behouden, ofwel deze wordt geïntegreerd in Iriscare.

3. KINDERBIJSLAG

We roepen de regering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie op om alles in het werk te stellen

om het administratieve beheer van het stelsel gelijktijdig met de andere entiteiten over te nemen. Wat de inhoud van het stelsel betreft, vragen we daarentegen dat elke hervorming wordt voorafgegaan door een studie over de noden van de gezinnen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en door grondig overleg met alle belanghebbenden, met inbegrip van de sociale gesprekspartners.

4. HANDEL

We vragen om een handelsbeleid te ontwikkelen dat in harmonie is met de stadswijkontwikkeling. We plaatsen vraagtekens bij reuzeprojecten die de belangen van de promotoren dienen, maar niet het algemene belang van het gewest en de werknemers in de sector. We vragen overleg op regionaal niveau over bepaalde elementen die het personeel aanbelangen, bijvoorbeeld zondagsopening, mobiliteit, veiligheid.

5. MIGRATIE

We veroordelen de klopjacht op militanten zonder papieren door de federale regering, haar intimidatie- en arrestatiepraktijken en de druk die wordt uitgeoefend op de lokale politie. We vinden dat de strijd om regularisatie van de werknemers zonder papieren een rechtvaardige vakbondsstrijd is, omdat het om de uitoefening van grondrechten gaat, ook op het vlak van arbeidsrecht. De manier waarop de asielzoekers en de werknemers zonder papieren worden gecriminaliseerd, bemoeilijkt de inspanningen om hen te verdedigen tegenover werkgevers die hen uitsluiten.

Actualiteitsresoluties

6. LUCHTHAVEN

We vinden dat Brussels Airport belangrijk is voor het economische leven in Brussel. We vragen dat Brussels Airport nog meer uitgroeit tot een kweekvijver van werkgelegenheid voor de Brusselaars. Dit impliceert onder andere een betere toegang tot de luchthaven via het openbaar vervoer vanuit het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. We vragen overleg tussen alle beleidsniveaus om de geluidshinder te regelen bij het opstijgen en landen van vliegtuigen in woongebieden. Het basisprincipe bij dit overleg is naleving van de geluidsnormen die sinds verschillende jaren van kracht zijn in het Gewest.

7. INSCHRIJVINGSDECREET¹

Transparante, gecentraliseerde en geautomatiseerde inschrijvingsprocedures gedurende de hele verplichte schoolloopbaan zijn absoluut nodig om te zorgen dat iedereen naar school gaat, om de sociale mix te verbeteren en een rechtvaardige behandeling van de leerlingen te bevorderen. Als het inschrijvingsdecreet moet worden herzien, dan zouden betere regels moeten komen om deze doelstellingen beter in te lossen, en niet om elke vorm van regulering af te schaffen.

8. PALESTINA

We vragen de confederatie om op federaal niveau te handelen volgens de volledige inachtneming van de rechten van het Palestijnse volk. We vragen de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om in diezelfde zin te handelen, in het kader van haar bevoegdheden.

RESOLUTIE VAN HET BRC-CONGRES OVER DE STRUCTUUR VAN HET BRUSSELS VERBOND

Wij steunen de beslissing van het Nationaal ACV-Bestuur om een bewegingsverbond Brussel (19 gemeenten) en een bewegingsverbond Vlaams-Brabant op te richten.

Wij vragen daarbij :

- een correcte financiering van beide verbonden, rekening houdend met de pendelaars die de diensten van het verbond genieten, zonder er bijdragen te betalen;
- een plaats in het Nationaal Bestuur voor de verbondssecretarissen van beide bewegingsverbonden.

¹ Verwijst naar de regelgeving in de Franstalige Gemeenschap

Paul Palsterman: "De krachtlijnen en de actualiteitsresoluties zullen onze actie de komende jaren sturen. Ze benoemen de kern van de problemen en stippelen een lijn uit in het spoor van de gebruikelijke ACV-standpunten, die tegelijk gewaagd zijn en diepgeworteld in de praktijk."

Conclusies en dankwoord

Paul Palsterman, gewestsecretaris

Met anderhalf uur voorsprong neem ik nu graag het woord om de conclusies van dit tweede congres van het Brussels Regionaal Comité te formuleren.

De bedoeling van dit congres was in de eerste plaats om een antwoord te bieden op de nieuwe uitdagingen rond werkgelegenheid, kinderbijslag, gezondheid, huurprijzen enz. waar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voor staat na de zesde staatshervorming.

Het congres wilde ook de standpunten uit 2013 updaten over verschillende actuele thema's zoals mobiliteit, nieuwe economische tendensen en vele andere.

Ik maak me sterk dat de krachtlijnen en de actualiteitsresoluties, die bij overgrote meerderheid werden goedgekeurd, geen dode letter zullen blijven. Ze zullen onze actie de komende jaren sturen. Ze benoemen namelijk de kern van de problemen en stippe-

len een lijn uit in het spoor van de gebruikelijke ACV-standpunten, die tegelijk gewaagd en diepgeworteld in de praktijk zijn.

Het werd al een paar keer gezegd: we kozen als thema voor sociale samenhang, vertaald in de titel "Brussel Leeft". Sommigen vinden dit thema en de titel misschien wat gewoontjes of afgezaagd klinken, maar wie Brussel een beetje kent, weet dat dat niet zo is.

Brussel is een rijke stad. Als economische trekpleister staat Brussel in België op één, en in Europa op de derde plaats. Op het vlak van hoger onderwijs, om me te beperken tot één voorbeeld, is Brussel de grootste aantrekkingspool in ons land.

De economische rijkdom en de onderwijsmogelijkheden zijn echter ongelijk verdeeld tussen de inwoners van de regio. In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is het gemiddelde inkomen per inwoner het laagste van Bel-

gië. Het percentage mensen met een diploma hoger onderwijs is er het hoogst, maar tegelijkertijd hebben we ook het hoogste percentage vroegtijdige schoolverlaters.

Er is dus een probleem. We moeten de rijkdom herverdelen. Of anders gezegd: er is dus veel werk voor de vakbond. Onze belangrijkste taak is het potentieel in mensen te helpen ontplooien, op basis van gelijkheid, zowel op materieel als op cultureel en menselijk vlak.

Brussel is de meest kosmopolitische stad van Europa en ook een van de meest kosmopolitische steden ter wereld. Die eigenschap maakt deel uit van haar DNA sinds ze de status van stad verwierf in de middeleeuwen. Er moet voor haar een model voor sociale samenhang worden uitgedokterd, niet op de ludieke 'half en half'-manier waarop het komische duo Bossemans en Coppenolle dat doen - de diversiteit van de stad is immers veel

Conclusies en dankwoord

"Ik hoop dat dit congres de deelnemers doet inzien dat de kwesties waarmee het BRC zich bezighoudt, bijzonder interessant zijn. Dat de centrale onderwerpen voortdurend worden afgetoetst aan de stad in al haar dimensies."

ingewikkelder dan dat. Het volstaat ook niet om eilandjes in de stad aan elkaar te lijmen. Iedereen ziet dat sociale samenhang kwetsbaar is, zoals de aanslagen uit 2016 aantoonde, en misschien meer nog de paniek die erop volgde. We moeten dit model voortdurend onder de loop nemen.

Om al deze uitdagingen aan te gaan, kan Brussel haar rijke verenigingsleven inzetten, met inbegrip van de syndicale organisaties. Er wordt weinig over gesproken, maar het is wel de realiteit: we zien in Brussel, beetje bij beetje, een sociaal overlegmodel ontstaan waarvan de andere gewesten zich jammer genoeg lijken te willen distantiëren – zonder het nog maar te hebben over de falende federale staat, door het beleid van de huidige regering. Dat model is ook nog steeds breekbaar. We kunnen niet zeggen dat het zich kan baseren op een zeer lange traditie.

Het werd bijna ondermijnd door de politieke perikelen waarover onze eerste actualiteitsresolutie handelt. We willen echter bekrachtigen dat het ACV erin gelooft en er alles aan zal doen om het te doen slagen. Persoonlijk hoop ik dat dit congres de deelnemers deed inzien dat de kwesties waarmee het BRC zich bezighoudt, bijzonder interessant zijn. Een

groot aantal onderwerpen rond werkgelegenheid en sociale bescherming die wij als vakbond centraal stellen, komen er aan bod. Deze centrale onderwerpen worden voortdurend afgetoetst aan de stad in al haar dimensies.

Ik wil graag eindigen met enkele woorden van dank.

Bedankt aan alle deelnemers, het kloppend hart van dit congres, voor jullie inzet en tussenkomsten vandaag.

Bedankt aan de Pletinckxstraat om ons hier te willen ontvangen. De eerste helft van de vier voorbije jaren sinds ons eerste congres was het BRC nauw verbonden met het verbond Brussel-Halle-Vilvoorde. In ieder geval is de Pletinckxstraat een belangrijke plek voor het christelijk syndicalisme in Brussel.

Bedankt aan al wie heeft meegewerkt aan het schrijven, vertalen en lay-outten van de congresteksten, dikwijls onder strakke deadlines.

Bedankt aan allen die onder leiding van Patricia Biard instonden voor de praktische organisatie van deze dag. Jullie weten dat de congrestassen gemaakt zijn door een coöperatieve in

Burkina Faso. Tussen het moment waarop ze werden besteld en het moment waarop ze voorbij de douane in de loodsen van B-post in Machelen toekwamen, gingen er iets meer dan 10 dagen voorbij. Om het laatste traject van 5 kilometer tussen Machelen en het ACV af te leggen, was een maand nodig. De tassen zouden trouwens nog steeds in Machelen liggen als een aantal mensen van de persdienst en Wereldsolidariteit niet in de weer waren geweest om ze vandaag tot hier, bij jullie, te krijgen. Bedankt aan hen!

Tot slot richt ik nog een bijzonder woordje van dank aan Patricia Martin. Niet enkel voor de regie en voor het aankleden van de zaal, maar vooral voor de beeldvorming van het congres en de bijbehorende documenten. Ik vind de beeldvorming zeer geslaagd. Je herkent er de skyline van Brussel in, met daarnaast leuke huisjes in allerlei kleuren. Als je beter kijkt, zie je dat ze een beetje "schief" staan, dat ze wat rechtgetrokken en opgeknapt moeten worden. Knap vormgegeven, en tegelijkertijd dekt het de lading van ons congres volledig.

Bedankt Patricia, en nogmaals dank aan jullie allen!

Slottoespraak

Marc Leemans, voorzitter van het ACV

“Vijf jaar verzet tegen domme, asociale en rechtse politiek. Onze alternatieven voor een beter beleid.”

Vriendinnen, vrienden,
Geachte genodigden,

Ik wil u vooraf geruststellen, mocht iemand er al aan twijfelen. Brussel is een mooi, boeiend, uitdagend gewest. Ook al laat de berichtgeving soms anders uitschijnen. Als een gebeurtenis in de media als exemplarisch wordt voorgesteld. Dikwijls door mensen die Brussel helemaal niet kennen. Zoals de uitspraak van Trump begin vorig jaar toen hij zei “Brussels, it’s like living in a hell hole”. De man zag nooit iets anders van Brussel dan de binnenkant van een luxehotel.

Had uw regio dat toen nodig? Toen de inwoners of werkenden in Brussel dat trauma nog aan het verwerken waren? Toen we de economische schade moesten herstellen? Toen we - misschien nog belangrijker - Brussel probeerden te vrijwaren van de polarisatie, van het gif van vreemdelingenhaat? Waarbij dat zich ook dreigde te keren tegen de vluchtelingen die hier aankwamen?

Trump was niet de enige. Ook anderen deden of doen er aan mee. Uit gewoonte, omdat ze altijd al moeite hadden met Brussel. Uit partijpolitieke redenen, om te kunnen inbreken in de Brusselse regering. Uit aversie voor een multiculturele samenleving. Of omdat ze de media-aandacht willen

wegtrekken van het falende federale beleid. Redenen bij de vleet. Foute redenen. Brussel verdient veel beter.

Geert Bourgeois, Vlaams minister-president, zei vorige week dat de Vlamingen onvoldoende trots zijn, zo anders dan de Catalanen. Met een uithaal naar ons, de vakbond, omdat we daar onvoldoende aan meewerken. Ik weet niet, als inwoner van Vlaanderen, of er veel reden is om me trotser te gaan voelen en me wellicht dan ook zo te gedragen. Ik weet wel dat er veel redenen zijn om trots te zijn als u hier woont of werkt, of u nu Nederlands, Frans of een andere taal spreekt. Trots op de veerkracht die

deze stad toonde na 22 maart. Zoals New York na 11 september. Zoals Barcelona na 17 augustus. Trots op de rol die het Brusselse middenveld speelt tegen polarisatie. Trots op alle vormen van spontane en georganiseerde solidariteit. Trots op de beheerste reacties tijdens de politiek-institutionele crisis aan Franstalige kant. Trots op het Brussels model van sociaal overleg, met méér resultaten dan elders en met méér respect vanwege de overheid.

Daarmee is Brussel nog geen paradijs op aarde. Brussel heeft fracturen. Brussel is een kosmopolitische ontmoetingsplaats. Van rijk en arm, van

Marc Leemans: «In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn veel redenen om trots te zijn, of u hier woont of werkt, of u nu Nederlands, Frans of een andere taal spreekt.»

"Sociaal overleg is voor deze regering kennelijk verworden tot het aanhoren van de patronale lobby. Voor de eisen van de kwetsbaren zijn zij doof. Maar pink op de naad als het erom gaat de bedrijven te pampere!"

allerlei culturen, van solidariteit en polarisatie. Van allerlei politieke beleidsniveaus: NAVO, Europees parlement en Europese Commissie, federaal parlement en federale regering, Franstalige Gemeenschapsparlement en Franstalige Gemeenschapsregering, Vlaams parlement en Vlaamse regering, Brusselse parlement en Brusselse regering, de 19 gemeenten...

BRUSSEL IS GEEN EILAND

Dat geeft een rijkdom, maar ook bijzondere uitdagingen, met specifieke problemen eigen aan elke grootste-delijke context. Hoe lossen we de onderwijsproblemen op zonder de steun van de Gemeenschappen? Hoe zou Actiris de tewerkstellingsproblemen kunnen aanpakken zonder de hulp van VDAB en Forem? Hoe zou de bijzonder hoge werkloosheid bij jongeren eruitzien zonder de aanpak van de Europese Unie rond de "jeugdgarantie"? Hoe kunnen we de internationale migratiestromen op een menselijke manier beheersen zonder internationale solidariteit?

Brussel is geen eiland. Het is een volwaardig gewest, met bilaterale betrekkingen met alle beleidsniveaus.

Jullie hebben aan deze kwesties lange besprekingen gewijd. Jullie hebben zelfs oplossingen voorgesteld die brede steun genieten. Jullie geven ook veel signalen naar andere gezags- en overlegenniveaus. Jullie brengen advies uit over de mogelijke inbreng van de Europese en internationale instanties. Dat alles is zeer terecht.

Ik zou nu graag even focussen op wat de federale overheid en de federale sociale partners kunnen bijdragen. En in het bijzonder op wat het ACV kan doen. Wij zijn er trots op een federaal en solidair ACV te zijn, met een voortrekkersrol op Europees en internationaal vlak. Al is dat vandaag, wat de federale regering betreft, dan wel met de moed der wanhoop. Want als Brussel een vat vol tegenstellingen is tussen rijk en arm, dan lijkt de federale overheid die polarisatie tussen arm en rijk alleen maar te versterken. En niet als een ongewild effect van een dom beleid. Maar als weloverwogen beleid.

Om de rijken te soigneren en de armen te laten creveren. En dat laatste nog liefst in Brussel, goed wetende dat het daar vooral gaat om gezinnen

met buitenlandse roots. Daar moet je toch geen tekening bij maken. De jongeren zonder diploma die geen inschakelingsuitkeringen meer ontvangen, waar zitten die, denk je? Het falende federale armoedebeleid, wie zijn het eerste en het grootste slachtoffer, als het risico op armoede 3 op de 10 van de Brusselaars treft, tegen 1 op 10 in Vlaanderen en minder dan 2 op 10 in Wallonië?

Met het zomerakkoord dreigt het van kwaad naar erger te gaan. Begin dit jaar hebben we een interprofessioneel akkoord (IPA) gesloten. Het akkoord versterkt onder meer de welvaartsvastheid van de uitkeringen. Zo hebben we een belangrijke stap voorwaarts gezet om de minima in de sociale zekerheid en de sociale bijstand te verhogen. Maar met evenveel ijver als de effectentaks vandaag wordt uitgekleeft, werd ook dat verschrompeld: enkel iets in de bijstand, enkel voor alleenstaanden en voor een beperkt bedrag. En enkel mits koppeling aan maatregelen tegen vermeende sociale fraude, nu zelfs bij personen met een beperking.

We weten nog steeds niet hoe dat concreetiseerd zal worden. Zij het dat Zuhal Demir, Staatssecretaris voor Armoedebestrijding (N-VA), ons heeft uitgelegd welke vorm deze strijd tegen sociale fraude zal aannemen: om als persoon met een handicap erkend te worden en om recht te hebben op een uitkering moet je een verblijfsperiode van tien jaar in België kunnen aantonen, waarvan vijf jaar onafgebroken. De regering lijkt echter enigszins terug te krabbelen omdat ze schrik heeft onverschillig over te komen.

EEN OVERHEID DIE BEDRIJVEN PAMPERT

Tegelijkertijd betuigt deze rechtse regering veel medeleven ten opzichte van de bedrijven die sociale fraude plegen. Voor die bedrijven is de regering vorige week samengekomen met enkel de werkgeversorganisaties van de Groep van Tien om te bekijken hoe de regels veel meer kunnen worden afgezwakt, liefst van al zonder enige sanctie.

Sociaal overleg is voor deze regering kennelijk geworden tot het aanhoren van de patronale lobby. Voor de eisen van de kwetsbaren zijn zij doof. Maar pink op de naad als het erom gaat de bedrijven te pampere!

Voor wat fiscaliteit betreft is het niet anders. Wat heeft minister van Financiën, Johan Van Overtveldt, al bewezen als het over bestrijding van de fiscale fraude gaat? Wat heeft hij al niet gedaan, met steun van zijn liberale vrienden en onder druk van de verzamelde economische en financiële lobby's, om elk sprankeltje hoop op meer fiscale rechtvaardigheid de kop in te drukken?

En is er nog iemand die geloof hecht aan de plechtige voornemens om de effectentaks 254 miljoen euro te laten opbrengen, laat staan de hervorming van de vennootschapsbelasting budgettair neutraal te maken?

Erger, vicepremiers vertellen ons vlakaf dat dit absoluut niet de bedoeling is. Dat het tot lastenverlaging moet leiden, om na de tax shift, nog voor meer dan 4 miljard ongedekt, een budgettair zinkgat aan te richten. En dan niet enkel om de werkgevers en hun aandeelhouders te plezieren, maar omdat het verarmen van de overheid het beste voorwendsel is om de gerechtigden op sociale uitkeringen te kunnen verarmen.

PENSIOENEN IN HET VIZIER

Vandaag worden vooral de gepensioneerden gevisieerd. Morgen dan weer de werklozen en mensen met een beperking. Hoe laag kan je vallen?

Omdat wij oprecht bekommerd zijn om de toekomst van de sociale zekerheid, zegt de regering. En die toekomst hangt af van JJJ, van Jobs, Jobs, Jobs. Terwijl wij vooral BBB zien. Bij-jobs, bij-jobs, bij-jobs. Bij-jobs voor studenten. Bij-jobs voor wie al een volwaardige job heeft. Bij-jobs voor gepensioneerden. Met voorliefde voor bij-jobs zonder belastingen en bijdragen. En dat soort jobs zonder sociale bijdragen moet dan onze sociale zekerheid redden?

Een andere redding moet komen van langer werken. Later op pensioen, maar dat houden we vol dankzij WWW, de wet Werkbaar en Wendbaar Werk. Het Armoedejaarboek 2017 ziet net het tegenovergestelde. Het ziet vooral OOO, Onwerkbare en Onweigerbare Onderkantjobs. Tijdelijke, onzekere en slechte jobs voor zwakkere en kwetsbare mensen.

Met voorop de flexi-jobs. We hebben de slag voor het Grondwettelijk Hof verloren. Maar er is gelukkig meer rechtsstaat dan het steeds laffere Grondwettelijk Hof. De Europese instanties behoren tot die rechtsstaat. De arbeidsgerechten behoren tot die rechtsstaat. En het recht op collectief overleg en collectieve actie behoren tot die rechtsstaat. We zullen ons blijven verzetten tegen deze flexi-jobs, binnenkort in alle winkels en woningen, bij bakkers en kappers. Maar er komt nog veel meer aan dat waardig werk bedreigt.

Voortaan mag iedereen 6000 euro netto per jaar verdienen. In de hand, zonder belasting, zonder bijdrage. Voor bezoldigd vrijetijdswerk in de

non-profit en voor activiteiten van burger tot burger. Eén grote witwas-Miele voor zwartwerk, zonder enige opbrengst voor overheid en sociale zekerheid. En onvermijdelijk ten koste van heel wat wit werk, dat wel opbrengt voor de sociale zekerheid.

SOCIALE ZEKERHEID GEHYPOTHEKEERD

Moet dit de toekomst van de sociale zekerheid en van de pensioenen verzekeren? Wie gaat nog voltijds blijven werken? Wie gaat nog overuren willen doen als je die tijd veel nuttiger kan besteden aan veel leukere baantjes bij mensen thuis of in de non-profit, aan 6000 euro netto per jaar? Welke baas wil je nog fulltime hebben? Als hij je vijfde werkdag kan vervangen door nettoloon zonder patronale bijdragen?

Dat zeggen niet alleen vakbonden. Dat hebben we vorige week zelfs samen met de werkgevers gezegd. In een rapport over de zogenaamde deeleconomie. Zelfs werkgevers zijn nu bang dat zij weggeconcentreerd gaan worden door de bij-jobs van Michel.

De tijd ontbreekt me om op al die punten van het zomerakkoord in te gaan, laat staan op al het andere onheil dat de werknemers en de uitkeringsgerechtigden ondergaan. Over het geknoei van de minister van Pensioenen, Daniel Bacquelaire, zou ik uren kunnen doorgaan. We kunnen alleen maar hopen dat ze tot hun verstand komen, onder druk van onze acties, en met de verkiezingen die naderen. Al ben ik niet zeker.

Omdat de naderende verkiezingen nog meer tot een opbod tussen de rechtse partijen leiden. Omdat ze elk nog hun ideologische trofeeën willen binnenhalen. En omdat ze nog minstens 6 miljard euro zullen moeten vinden om aan de strikt minimale eisen van Europa te voldoen.

VERDER ACTIE BLIJVEN VOEREN

En omdat we niet zeker zijn, zal actie nodig blijven. Zoveel mogelijk in gemeenschappelijk front, in wederzijds respect. En ondersteund door een keiharde communicatie. Dag na dag gaan we op de blauwe plekken van deze regering blijven duwen. Omdat we ook haar trukendoos doorhebben: haar hele discours tegen migratie en voor veiligheid, om haar falen op sociaal-economisch vlak te verhullen. We beloofden vijf jaar van verzet. Dat blijven ze krijgen. Maar bovenop krijgen ze ook onze ideeën voor een ander en beter beleid. Waarbij we er alles aan blijven doen om niet opnieuw vijf jaar dom, asociaal en rechts beleid te krijgen.

We doen maar één politieke oproep: stem goed, schiet vooral niet meer in eigen voet. Kies voor alternatieven. En we werken daar ook al hard aan. Met lopende discussies over collectieve arbeidsduurvermindering, over de toekomst van de pensioenen, over

fiscaliteit, zelfs zonder taboe ook over het basisinkomen, zoals jullie op dit congres ook al deden. In voorbereiding van de verkiezingen, maar net zo goed in voorbereiding van ons nationaal congres enkele maanden later over de toekomst van de arbeid, eind 2019.

Als de vakbonden trotser moeten zijn, dan is het vooral trotser op zichzelf. We slagen er nog in om die toekomst dag in dag uit mee te kneden, hoe moeilijk ook.

In de bedrijven en de sectoren, met een reeks zeer mooie cao's. Interprofessioneel ook, met naast mislukkingen ook nog veel punten waar we overeenstemming vinden. Regionaal en lokaal. En vergeet ook Europa niet, dat eindelijk beseft dat het zich heeft vastgereden in een hard neoliberal beleid, met de hoop dat op 17 november 2017 in Göteborg de 20 sociale rechten en principes worden bekrachtigd. En dat in het kielzog ervan

eindelijk ook schot in de zaak komt voor wat betreft de strijd tegen de sociale dumping.

Vrienden en vriendinnen. Onze toekomst zal anders zijn. Maar hoe anders die zal zijn, staat niet in de sterren geschreven. Omdat we de toekomst zelf maken.

De toekomst behoort niet enkel de regering toe en ook niet het parlement dat voor een legislatuur verkozen werd. Ze is niet de eigendom van de economische en financiële elites.

De politiek is veel meer dan verkiezingen en partijreclame. De politiek vormt het dagelijkse leven van mensen die niet rijk zijn en geen luizenbaantje hebben.

De toekomst wordt dag na dag ook gemaakt door gewone mensen. En de organisaties die hen vertegenwoordigen.

Een waardige, acceptabele en rechtvaardige toekomst is niet de blauwdruk van neoliberale recepten, noch van de natte dromen van centennationalisten. Ze wordt opgebouwd via solidaire inkomsten, cohesie, samenleven, elkaar helpen, erkenning, respect. In dit prachtige Gewest én ver daarbuiten. En daarom is de toekomst niet vast en zeker. Een andere toekomst is gewoonweg mogelijk. Ik dank u.

Millennium Festival 2017 ACV bekroont "Demain l'usine"

Al negen jaar vertoont het Millennium Festival in Brussel tijdens de maand april de beste documentaires over de grote vraagstukken van onze tijd. Voor de vierde keer heeft het ACV een film bekroond in de categorie "World's Workers". De keuze viel dit jaar op "Demain l'usine", een documentaire van Clara Teper.

Het bedrijf Fralib in Gémenos, nabij Marseille, verpakt Lipton- en kruidenthee. In september 2010 kondigt de eigenaar, de multinational Unilever, aan de fabriek te sluiten en over te plaatsen naar Polen. 180 personen in Gémenos zouden hierdoor werkloos worden. De werknemers leggen er zich niet bij neer. Gedurende 1336 dagen voeren zij strijd, 24 uur op 24.

Uiteindelijk behalen ze de overwinning: hun fabriek blijft bestaan. Ongeveer zeventig werknemers nemen de beslissing om een arbeiderscoöperatieve op te richten en een eigen merk op de markt te brengen: "1336", een herinnering aan het aantal dagen van strijd. Onder die naam verpakken ze

thee en biokruidenthee bestemd voor de grote verdeelcentra. Ook lanceren ze SCOP-TI, een merk bestemd voor speciaalzaken. Hoe ziet het leven van de individuele werknemer eruit na zo een lange strijd en zo een fraaie overwinning? Wat betekent het om de job van de werknemer binnen een neoliberale economie om te vormen en van gedaante te veranderen? "Demain l'usine" brengt werknemers en werknemers in beeld die vertellen over de strijd die ze hebben geleverd en over hun nieuwe arbeidssituatie, over de uitdaging om de fabriek te doen overleven en over wat er voor de democratie op het spel staat in een onderneming geleid door zij die er werken en die de aandeelhouders, de "schadeposten van het bedrijf", niet vergoeden. "In een gevecht verliest men pluimen", zo getuigt een geëmotioneerde werknemer, "Je moet weten wat je wil. Het heeft dingen in mijn leven veranderd, maar nu kijk ik vooruit. Ik sta elke morgen op en ben gelukkig." Deze documentaire versterkt ons in de opvatting dat hij die de strijd niet aangaat hem al verloren heeft.

De volgende editie van het Millennium Festival is van 21 tot 30 maart in Brussel. Het festival viert dan zijn tienjarig bestaan.

Maak je graag deel uit van de ACV-jury World's Workers 2018? Contacteer Donatienne Coppieters per e-mail: dcoppieters@acv-csc.be of telefonisch: 02/246.32.83.

GEBRUIKSVORWAARDEN

Tot 1 april 2018 kan je de film "Demain l'usine" (Frankrijk 2016, 50 minuten, Franse versie met Engelse ondertiteling) gratis gebruiken binnen het ACV. Wil je de film bekijken met je vakbondsdelegatie of hem gebruiken voor een film-en-debat, een vorming...? Vraag dan de link op bij Donatienne Coppieters van de ACV-persdienst via e-mail: dcoppieters@acv-csc.be of telefonisch: 02/246.32.83.

Het is in geen geval toegelaten de film op het openbaar internet te brengen in zijn geheel of in fragmenten.

BEKIJK ALLE FOTO'S EN DOWNLOAD ZE VIA WWW.FACEBOOK.COM/LACSC

Brussel Lefte

